

1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

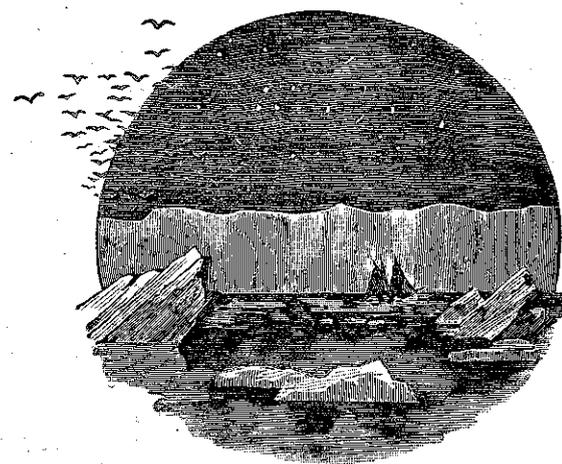
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΤΟΜΟΣ 5^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς		Σελίς
Ἄγγελια (ἡ) τῆς Βιβλιοθήκης	150	Ἄθλητής (ὁ)	3
ΑΘΗΝΑΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :		Ἄνιγμα (τὸ) τοῦ κυρ Στάθη	398
Ἄγάπη (ἡ) τοῦ Βιβλίου	211	ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ 15, 23 31, 39, 47,	
Ἄγῶνες	179	54, 63, 71, 79, 87, 95, 102,	
Ἄλφονσος ὁ ΙΓ'	139	111, 119, 127, 135, 143, 150,	
Ἄνοιξις καὶ Ἐκδρομαί	99	166, 175, 182, 191, 199, 207,	
Ἄξια (ἡ) τοῦ Χρόνου	6	215, 223, 231, 238, 247, 255,	
Ἄπὸ τὸ Ἴπποδρόμιον	267	263, 270, 278, 687, 295, 303,	
Ἄρχαιος (ὁ) Μαθητής 363, 371, 380, 387.	395	310, 318, 326, 335, 343, 358,	
Ἄσμα (τὸ) τῆς Ἀηδόνας	147	367, 375, 382, 391, 399, 407, 415, 430	
Διὰ τὰ ὄφρανά μας	195	Ἄντιζηλος (6 γ ε λ ο ι ο γ ρ α φ ι α ι)	285
Διὰ τὰ πτωχὰ παιδία	20	Ἄπάντησις (αἱ) εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀνανα	426
Διονύσιος Σολωμός (μετ' εἰκόνας)	124	Ἄπατη ἀντ' ἀπάτης	259
Διπλῆ Μεγχειότης	75	Ἄπλοτης (ἡ) τῆς γλώσσης	150
Ἐθνικός (ὁ) Ἐυεργέτης	275	Ἄπὸ ἐν Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν	246
Ἐκπλήξεις	403	Ἄποτέλεσμα (τὸ) καὶ τὸ διδάγμα τῆς Ψηφοφορίας	374
Ἐλλην (ὁ) Μαθητής	162	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Ἐξετάσεις (αἱ)	219	Διαγωνισμοῦ 53ου (Λύσεων)	134
Ἐπιστήμη (ἡ)	291	» 54ου (Λύσεων)	318
Ἐπιστολή (ἡ) τοῦ Πολυβίου	299	» 55ου (Λύσεων)	427
Ἐπιστ. ἐφέται	35	» 56ου (Διηγήματος)	412, 420
« Ἐῶς Ἀστήρ »	83	Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς (μετὰ 3	
Θέατρον (τὸ)	227	βραβευμένων εἰκόνων)	108
Θερινὴ Ζωή	187	» » Καλλιγραφίας (μετὰ 2	
Θλιβερὰ Ἀπόκρεω	51	πανομοιοτύπων)	296
Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις	132	» » Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερ-	
Κόκκινα (τὰ) Ἀυγά	106	μανικοῦ	198
Λευκὸν (τὸ) χρῶμα	27	» » Ποιητικοῦ	85
Μέγας (ὁ) Γέρον	171	» » Ραπτικῆς	70, 78
Μία ἑκατονταετηρίς	115	Ἄσπροι (οἱ) μενεξέδες	54
Μία ἐκδίκησις	324	Βουλγαρικὴ (ἡ) Διάπλασις (ἐπιστολὴ συνδρο-	
Μικρὸς (ὁ) Πολίτης	235	μη τοῦ)	206
Μπόγιας (ὁ) τῶν Σκυλιῶν	315	Γιαγιά (ἡ)	3
Μπράμ-Μπρούμ I	411	Γλωσσολότης	405, 497
Νηστεία καὶ Προσευχή	67	Δήλωσις	412
Παιδικὴ Ἀνάμνησις	307	ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
Παραθερίζοντες (οἱ)	259	Διαγωνισμὸς 54ος (Λύσεων)	10
« Πράξ ὁ Νικίου » (μετ' εἰκόνας)	339	Διαγωνισμὸς 55ος (Λύσεων)	142
Προσωπίδες καὶ Ψευδώνυμα	60	Διαγωνισμὸς 56ος (Σύνθεσις διηγήμα-	
Σύννεφα	331	τος, μετὰ εἰκόνων)	237
Τιμολέων Φιλήμων	91	Διαγωνισμὸς 57ος (Λύσεων)	295
« Φασούλι ἐπὶ Φασούλι »	254	Διὰ τὰ Πτωχὰ Παιδία (ἔρανος τῶν Συνδρομητῶν)	22
Φοιτητής	283	Διατὶ ἀγαπῶ τὸν Βάτραχον	171
Ψευδοαριστοκρατία	43	Διαφορὰ οἰκονομίας καὶ φιλαργυρίας	131
Ψυχικὸν (τὸ) Φαρμακεῖον	203	Ἄυο (οἱ) Δερβίσαι	270
Ἦραι χειμῶνος	422		

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5°. — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 καὶ 10 Ἰανουαρίου 1898 — Ἔτος 20° — Ἀριθ. 1—2

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7. — Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Ἐκάστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
τιμᾶται ἄдетος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894].

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΚΕΡΓΑΙΛΑΝΗ Η ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Οὐδεὶς βεβαίως θὰ πιστεύσῃ τὴν διήγησιν ταύτην, τὴν ἐπιγραφομένην: Ἡ Σφίγξ τῶν Παγῶν. Ἀδιάφορον! Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἕκαστος πλέον εἶνε ἐλεύθερος νὰ πιστεύσῃ ἢ νὰ μὴ πιστεύσῃ.

Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ φαντασθῇ τις καταλληλότερον τόπον, διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν θαυμασιῶν καὶ τρομερῶν μου περιπετειῶν, ἀπὸ τὰς Νήσους τῆς Ἀπελπισίας ὅπως τὰς ὠνόμασε τῷ 1779 ὁ πλοίαρχος Κούκ. Λοιπὸν, μεθ' ὅσα εἶδα κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν μου τῷ 1839, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι ταῖς ἀρμόζει τελείως ἢ θλιβερά ὀνομασία τοῦ διασήμου Ἀγγλοῦ θαλασσοπόρου: Νήσοι τῆς Ἀπελπισίας· αὐτὸ τὰ λέγει ὅλα.

Γνωρίζω ἐντούτοις, ὅτι τὸ σύμπλεκμα τοῦτο τῶν νήσων, τὸ κείμενον εἰς τὴν 49ην μοῖραν καὶ 54' νοτίου πλάτους καὶ εἰς τὴν 69 καὶ 6' ἀνατολικῷ μήκους, εἰς τὰς Γεωγραφίας ὀνομάζεται κοινῶς μὲν ὀνομα «Κεργαιλάνη» (ἐν τοῦ ὀνόματος τοῦ γάλλου βασιλέως Κεργαιλάν, ὁ ὁποῖος πρῶτος τὰς ἐσημείωσε πρὸς τὰ νότια τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ.) Ἀλλ' ἐγὼ ἐπιμένω: Νήσοι τῆς Ἀπελπισίας εἶνε τὸ μόνον κατάλληλον ὄνομα διὰ τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν τριακοσίων τούτων νήσων ἢ νησιδρίων, τῶν ἐσπαρμένων ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς καὶ ἀπελπιστικῆς

ἐρημίας τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν ὁποῖον συντάρασσον σχεδὸν διαρκῶς αἱ μεγάλαι τρικυμῖαι τοῦ Νότου.

Αἱ Νήσοι τῆς Ἀπελπισίας, — ποῖος θὰ το ἐπίστευε! — κατοικοῦνται· καὶ μάλιστα τὴν 2 Αὐγούστου 1839, ἀπὸ δύο ἤδη μηνῶν, χάρις εἰς τὴν ἐν Κρίστας-Ἀρβουρ παρουσίαν μου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄλγων Εὐρωπαίων καὶ Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸν πυρῆνα τοῦ κεργαιλανικοῦ πληθυσμοῦ, ἠξήθη κατὰ μίαν μονάδα. Ἀλλὰ περατώσας τὰς γεωλογικὰς μελέτας, διὰ τὰς ὁποίας εἶχα μεταβῆ, ἠτομαζόμεν τῶρα, καὶ

μάλιστα δὲν ἐβλεπα τὴν ὄραν, νὰ φύγω.

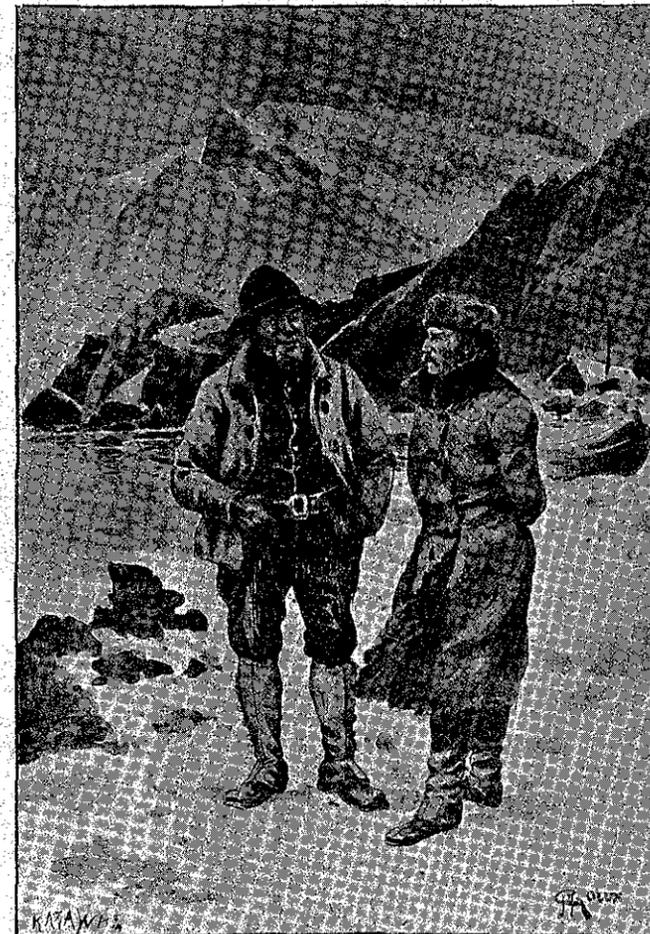
Τὸ Κρίστας-Ἀρβουρ εἶνε λιμὴν ἐπὶ τῆς σημαντικωτέρας τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους, — λιμὴν φυσικὸς, προφυλαγμένον, ἀσφαλέςτατος. Ἄλλως τὴν Κεργαιλάνην ἔχει πλῆθος τοιοῦτων λιμῶν ἢ ὄρων, διότι αἱ ἄκται τῶν νήσων εἶνε εἰς ἄκρον πολυσχιδεῖς. Τὸ ἔδαφος τοῦ ἀρχιπελάγους, ἠφαιστειογενές, ὅπως λέγουσι οἱ γεωλόγοι, ἀποτελεῖται ἀπὸ κουάρκιον καὶ ἀπὸ ἑνα ἄλλων λίθων ὑποκύανον. Τὸ θέρος καλύπτεται ἀπὸ βροῦα πρασινοκίτρινα καὶ ἀπὸ λειχήνας τεφροειδεῖς. Ἡ βλάστησις ἐν γένει εἶνε μηδαμινή. Ἀξιοσημειώτονον εἶνε μόνον ἓν εἶδος κράμβης, τὸ ὁποῖον θάλλει ἐκεῖ, μεγεῦσιν δριμεῖαν καὶ ἰδιάζουσαν. Παρόμοιον λαχανικὸν εἰς μάτην θὰ ἐζήτει τις εἰς ἄλλην χῶραν.

Ἐν εἶδος θαλασσιῶν πτηνῶν ἀφθονεῖ εἰς τὴν Κεργαιλάνην: εἶνε ὁ ἀπτηνὸς δούτης ἢ λιπαρόχην, πτηνὸν βαρὺ, χονδροειδὲς καὶ λευκοκίτρινον, ἠλιθιώτατον. Ἐκτὸς τούτου, τὸ ζωικὸν βασίλειον ἀντιπροσωπεύεται ἐκεῖ ὑπὸ πολυπληθῶν φωκῶν, θαλασσιῶν μύσων καὶ θαλασσιῶν ἐλεφάντων (εἶδη φώκης καὶ ταῦτα.) Ἡ θήρα ἢ ἡ ἀλιεῖα τῶν ἀμφιβίων τούτων εἶνε ἀρκετὰ ἐπιμερδής, τρέφει δὲ μικρὸν τι ἐμπόριον καὶ προσελκύει πλοῦτα τινα μέχρι τοῦ ἀρχιπελάγους.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνθ' ἐπεριπάτου ἐἰς τὴν παραλίαν, μ' ἐπλησίασεν ὁ ξενόδοχος μου καὶ μοι εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε Ζώρλιτς, ὅτι δὲν βλέπετε τὴν ὄραν νὰ μας φύγετε. Ἡ μήπως σφάλω;

Ἦτο ὕψηλός καὶ χονδρὸς Ἀμερικανός, ἐγκατεστημένος ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη ἔτων εἰς τὸ Κρίστας-Ἀρβουρ, ὅπου καὶ διετῆρει τὸ μοναδικὸν ξε-

Ἐνθ' ἐδῶ, εἰς τὰς Νήσους τῆς Ἀπελπισίας, ποτὲ δὲν μου ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ πελπισθῶ. (Σελ. 2, στηλ. β'.)

νοδοχείον και παντοπωλείον του λιμένος.

— Θά σας άπαντούσα ότι δεν σφάλετε, κύριε "Ατκινς, αν δεν έφοβούμην μήπως σας προσβάλη ή άπάντησίς μου.

— Νά με προσβάλη; Θεός φυλάξει! είπεν ο αγαθός Ξενοδόχος γελών. Έγώ είμαι συνηθισμένος να δέχωμαι τέτοιαις άπαντήσεσι, όπως ο βράχος τα κύματα!

— Και νάντέχετε όπως ο βράχος;

— Έννοείται, κύριε Ζώρλιγκ! Από την ημέραν που εφθάσατε εις το Κρίστυμας-Άρβουρ και κατελύσατε εις το ξενοδοχείον του ύποφαινομένου Φενιμόρου "Ατκινς, εγώ το είπα: "Αν όχι σε όκτώ, άλλα σε δεκαπέντε ημέρας ο ξένος μου θα βαρεθῆ και θα μετανοήσῃ που ἤλθεν εις την Κεργαιλάνην.

— "Οχι, κύριε "Ατκινς, εγώ δεν μετανωώ ποτέ δι' ό,τι κάμνω.

— Καλό ιδίωμα αυτό, κύριε Ζώρλιγκ!

— Έπειτα, εγώ ἤλθα εδῶ δια να ιδῶ και να σπουδάσω. Περιγῆθην λοιπόν τῷ Ἀρχιπέλαγος και το εσπούδασα. "Ε, δεν εινε μικρόν πράγμα αυτό. Αφίνω δα την λαμπράν περιποίησιν, που ἔλαβα εις το Ξενοδοχείον σας, δια την οποίαν θά σας είμαι πάντοτε ευγνώμων. Ἄλλ' αν δεν άπατώμαι, εινε δύο μήνες τώρα, άφούτου το χιλιαδόν τρικάρτυρον «Πέννας» μ' έφερε και μ' αφήκεν εις το Κρίστυμας-Άρβουρ, εν μέσω χειμῶνι.

— Και δεν βλέπετε την ώραν να γυρίσατε εις την πατρίδα σας, δηλαδή εις την πατρίδα μας, κύριε Ζώρλιγκ! να φθάσατε εις το Κοννεκτικούτον και να ξαναϊδῆτε την Πρόνοιαν, την πρωτεύουσάν μας. Ξ; δίσκοψε θριαμβευτικῶς ο ξενοδόχος.

— Βεβαίωτατα, κύριε "Ατκινς! Είνε τρία χρόνια τώρα, που πλανώμαι εδῶ κ' εκεί. Πρέπει να σταματήσω τέλος πάντων και να ριζοβολήσω κάπου.

— "Ε, ἔ, άπήντησεν ο Ἀμερικανός, κλειών τον ένα οφθαλμόν ἄμα ριζοβολήσῃ κανείς, ύστερα ξεπετᾶ και βλαστούς.

— Ἀλήθεια, κύριε "Ατκινς. Ἄλλ' όπως δῆποτε, επειδή δεν ετυχε να νυμφευθῶ, φαίνεται ότι το γενεαλογικόν μας δένδρον θά σταματήσῃ εις εμέ. Σιράντα χρόνων ἀρθρωπος τώρα, δεν θα κάμω βέβαια την τρέλλαν να πανδρευθῶ εις τα γεράματα, δια να ζεπετάξω βλαστούς. Τι καλά σεῖς, που έπρολάβατε!

— "Ομολογῶ, κύριε Ζώρλιγκ, ότι εις αυτό το κεφάλαιον δεν είμαι καθόλου δυσαρεστημένος. Πρό δεκαπέντε ετών άποκατεστημένος και υπανδρευμένος εις το Κρίστυμας-Άρβουρ, άπέκτησα δέκα παιδιά, και ο Θεός το ξεύρει πλέον πόσα εγγόνια θάποκτήσω αργότερα!

— Και δεν έχετε ακόνον να επιστρέψετε ποτέ εις την πατρίδα σας;

— Εἰς την Βάλτιμόρην; Και να

κάμω τί; Πτώχεια εκεί και δυστυχία. Ένῶ εδῶ, εις τας Νήσους τῆς Ἀπελπισίας, ποτέ δεν μου εδόθη άφορμή να πελπισθῶ. Δέξῃ σοι ο Θεός, καλά εζήσαμεν εως τώρα και καλά θά ζήσωμεν εις το μέλλον.»

Εἶχε δίκαιον να εκφράζεται ούτως ο αγαθός Ἀμερικανός. Εἶχεν ἐγκλιματισθῆ εις την Κεργαιλάνην, και εζῆ εκεί με ὄσσην ευκολίαν και οἱ ἔαπτηνοῦνται τῆς. Ἡ σύζυγός του ἦτο καλή και τα παιδιά του ευρωστά και υγιέστατα. Ἡ δουλειᾶς ἐπήγαιναν λαμπρά, το Ξενοδοχείόν του εἶχε σχεδόν πάντοτε κόσμον, και από τας προμηθειαις, τας οποίας ἐκαμνεν εις τα πλοῖα, ἐκέρδιζεν ἀρκετᾶ. Ἦτο τέλος πάντων ευτυχέστατος.

«Τελοσπάντων, κύριε "Ατκινς, τῶ είπα, είμαι πολὺ ευχαριστημένος που ἤλθα εις την Κεργαιλάνην και θα την ἐνθυμοῦμαι πάντοτε. Ἄλλα νομίζω ότι εἶνε πλέον καιρός και να φεύγω.»

— Ὑπομονή, κύριε Ζώρλιγκ! Δεν πρέπει κανείς να την ἐπιθυμῆ πολὺ, ώστε να την ἐπισπεύδῃ την στιγμήν του άποχωρισμοῦ. Έπειτα μὴ λησιμονήτε ότι το καλοκαῖρι δεν θάργῃσῃ. Μετά πέντε ἢ ἔξ ἑβδομάδες...

— "Ω, δεν το πιστεύω τόσῳ γρήγορα! Ὁ Αὐγουστος εδῶ ἀντιστοιχεῖ με τον Φεβρουάριον του ἰδικῶ μας ἡμισφαίριου, του βορείου.

— Έχετε δίκαιον. Ἄλλ' ο χειμῶν μας ἦτο πολὺ ἥπιος ἐφέτος και δεν ἠμπορεῖ να διαρκέσῃ. Κάμετε ὀλίγην ὑπομανῆν, και να ἰδῆτε πῶς θάργισουν να μας ἐρχονται τα πλοῖα. Πλησιάζει, ξεύρετε, ἡ ἐποχὴ τῆς ἀλιείας.

— Από το στόμα σας, και ἐστὸ Θεοῦ ταῦτί, κύριε "Ατκινς! Ὁ «Ἄλθρανος» ἐκείνη ἡ γολέττα που μου είπατε.

— Του πλοίαρχου Λάν Γκύ! με δίσκοψεν ο ξενοδόχος. "Εξοχος ναυτικός, μολονότι Ἀγγλος, —καλοῖ, βλέπετε, ὕπαρχουν παντοῦ! — και πάντοτε από εμένα ψωνίζει!

— Πότε λογαριάζετε λοιπόν ότι θα φθάσῃ ο Ἄλθρανος;

— Σε ὀκτώ ἡμέρας θα εἶνε εδῶ. Εἶδεμή, θά πῆ ότι δεν ὑπάρχει πλέον πλοίαρχος Λάν Γκύ! και δια να μὴν ὕπαρχῃ πλέον πλοίαρχος Λάν Γκύ, θά πῆ ότι ο Ἄλθρανος εβούλιαξε μεταξὺ Κεργαιλάνης και Ευέλπιδος Ἀκρωτηρίου!»

Και μ' ἔξοχον χειρονομίαν, δηλοῦσαν ότι τοιοῦτον δυστύχημα θά ἦτο ὅλως διόλου ἀπίθανον, ο κύριος Φενιμόρος "Ατκινς ἀπεσύρθη.

Ἀνυπόμονος να φύγω, ἤλιπιζα κ' εγώ ότι αἱ προρρήσεις του ξενοδόχου μου θά ἐπηλήθευον! ἤλιπιζα δηλαδή ότι ο σχετικῶς ἥπιος χειμῶν του ἔτους ἐκείνου θά ἤγγιζεν εις το τέρμα του, και ότι με το καλοκαῖρι μαζί θά ἐπανήρχοντο γρή-

γορα τὰ πλοῖα, δια να ἠμπορέσω να φύγω. Διαρκούντος του χειμῶνος, ἐννοεῖται ότι οὐδέν πλοῖον ὑπῆρχεν οὔτε εις το Κρίστυμας-Άρβουρ, οὔτε εις τούς ἄλλους λιμένας του ἀρχιπελάγους. Την ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη τα ἀτμόπλοια ἦσαν σπάνια. Ὡς πρὸς τὰ ἱστιοφόρα, φοβούμενα μήπως ἀποκλεισθῶσιν ἐν μέσω των πάγων, ἔσπευδον ἐγκαιρῶς πρὸς τούς λιμένας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς μέχρι τῆς Χιλῆς, ἢ πρὸς τούς λιμένας τῆς Ἀφρικῆς, μέχρι του Ευέλπιδος Ἀκρωτηρίου. Λέμβοι τινές φορτηγοί, ἄλλαι μὲν ἐσφηνωμένοι ἐντός τῆς παγωμένης θαλάσσης, ἄλλαι δ' ἐρριμένοι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἦσαν τὰ μόνα σκάφη, τὰ ὁποῖα ἔδλεπα εις ὅλον τὸ Κρίστυμας!

Ὁ ἐνθουσιῶδης ξενοδόχος δεν ἔπαυε να μου ἐκθειάζῃ ὑφ' ὄλας τας ἐπιφύεις τον Ἄλθρανον, τον ὁποῖον με τόσσην ἀνυπομονήσαν περιέμενα, δια να φέρσω τέλος πάντων τας Νήσους τῆς Ἀπελπισίας.

«Δεν θά ἠμπορούσατε να ἐπιτύχετε καλύτερον πλοῖον, μοῦ ἔλεγε νύκτα και ἡμέραν. Πάρετε ὅλους τούς πλοίαρχους του ἀγγλικῶ ναυτικῶ πέρα-πέρα» δεν θά εὐρήτε κανένα που να εἰμπορῆ να συγκριθῆ πρὸς τον φίλον μου Λάν Γκύ, οὔτε κατὰ τὸ θάρρος, οὔτε κατὰ την ἐμπειρίαν. Ἄν ἦτο μόνον λιγάκι πλέον ὀμιλητικῶς, πλέον κοινωνικῶς, ὦ, τότε θά ἦτο τέλειος!»

Κατὰ τας πληροφορίας του "Ατκινς, ο Ἄλθρανος θά ἔμενεν εις τον λιμένα του Κρίστυμας ἔξ ἢ ἑπτὰ ἡμέρας, και κατόπι θαπέπλεε πρὸς την νῆσον Τρέσταν-Δακούαν, με φορτίον χαλκοῦ και κασιτέρου.

Εἶχα σκοπόν να διελθῶ ὀλίγας ἑβδομάδας εις την νῆσον Τρίσταν-Δακούαν. Εκείθεν πλέον ελογάριαζα ναναχωρήσω δια τὸ Κοννεκτικούτον.

Φόβον μὴ μείνω δια παντός εις τας Νήσους τῆς Ἀπελπισίας δεν εἶχα. Κατ' ἔτος την ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη ἐπεσκέπτοντο την Κεργαιλάνην τοῦλάχιστον πεντακάσια πλοῖα. Τὰ εἴλκυν ἐκεῖ, ὡς είπον, ἡ ἀλιεία των κητοειδῶν, περὶ του ἐπικερδοῦς τῆς οποίας δύναται τις να κρῖνῃ ἐκ τούτου μόνου του παραδείγματος: εις και μόνος θαλάσσιος ἐλέφας παρέχει ἕνα ὀλόκληρον τένον ἑλαίου. Σήμερον ὁμως τὸ ἀρχιπέλαγος ἐπισκέπτονται μόλις δώδεκα πλοῖα κατ' ἔτος: δεν ὑπάρχει πλέον ἢ προτέρα ἀφονία ὁ ἀριθμὸς των κητοειδῶν, ὡς ἐκ τῆς ἀπνοῦς καταδιώξεως, ἠλαττώθη σημαντικῶς.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνυπομονήσῃ μου ἤξανε ἡμέρα τῆ ἡμέρα.

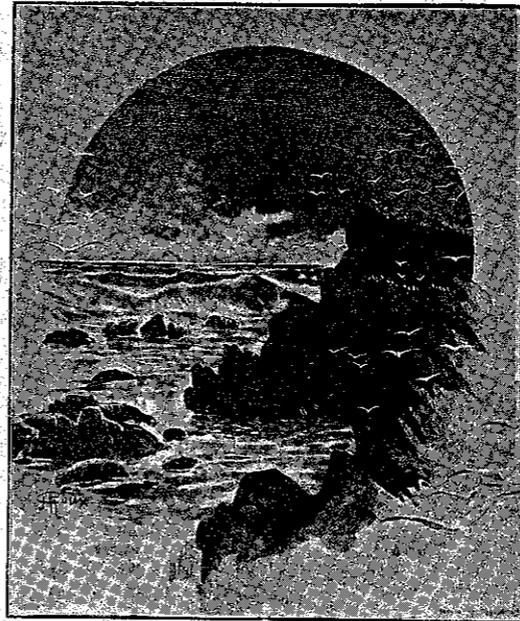
— "Ε, ο Ἄλθρανος; ἐρωτοῦσα και ἐξαναρωτοῦσα τον κύριον "Ατκινς.

— Ὁ Ἄλθρανος, ἀγαπητέ μου κύριε Ζώρλιγκ, θά φθάσῃ σήμερα χωρὶς ἄλλο, μοῖ ἀπεκρίνετο χωρὶς κανένα δι-

σταγμόν. Και αν δεν φθάσῃ σήμερα, θά φθάσῃ αὔριο. Πάντα θά φθάσῃ μιὰ μέρα, να εἰσαθε βέβαιος.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Ο «ΛΑΒΡΑΝΟΣ»

Χωρητικῶς τριακοσίων τόννων — δύο ἱστοί, ἐννεα ἱστία, — ταχύτης ἀπαράμιλλος, — κατασκευῆ λαμπρά, — σιερεότης μοναδικῆ, — περιδλήματα χαλκᾶ, — εἰς πλοίαρχος, εἰς ὑποπλοίαρχος, εἰς ναύκληρος, εἰς μάγειρος και ὀκτώ ναῦ-τάροι, (πλήρωμα ἐκ δώδεκα ἀνδρῶν, ἐπαρκέστατον δια τούς χειρισμούς,) — ἰδοῦ ο Ἄλθρανος, ἡ γολέττα, ἡ ἀναμε-

Δι νῆσοι τῆς Ἀπελπισίας

νομένη εις τὸ Κρίστυμας-Άρβουρ, τοῦλάχιστον κατὰ τας πληροφορίας του κυρίου "Ατκινς. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, ἐκ Λιβερπούλης, ἦτο κατὰ τὰ τρία πέμπτα ἰδιοκτήτης του Ἄλθρανου, τον ὁποῖον ἐκυβέρνα πρὸ ἔξ περιπού ετών. Μετέφερον ἐμπορεύματα από τας νοτίους θαλάσσας τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Ἀμερικῆς, μεταβαίνων από νῆσου εις νῆσον και από ἡπείρου εις ἡπειρον. Ἡ γολέττα του εἶχε πλήρωμα δώδεκα μόνων ἀνδρῶν, δια τον λόγον ότι ἦτο ἀφιερωμένη ἀποκλειστικῶς εις τὸ ἐμπόριον. Δι' ἀλιείαν ἀμφιβίων, θά ἦτο ἀνάγκη πολυαριθμοῦ πλερώματος, με ὄλα τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα. Πρέπει να προσθέσω ότι, χάριν ἀσφαλείας, εις τας θαλάσσας ἐκείνας τας ὀλίγον ἀσφαλεῖς, ἐνεκα τῆς πειρατίας, ἡ ὁποία ἤκμαζε τότε, ο Ἄλθρανος ἦτο ὠπλισμένος δια τesarων τηλεβόλων των δώδεκα, ἐκτός των μικροτέρων πυροβόλων, — τυφεκίων, πιστολίων, καρβινῶν, — με τὰναγκαῖα πολεμοφόδια.

Την πρωίαν τῆς 7 Αὐγούστου, ἀρυνπίσθη ἀποτόμως ὑπὸ του ξενοδόχου μου, ο ὁποῖος ἐγρονθοκόπει την θύραν μου, κραυγάζων: «Κύριε Ζώρλιγκ! ἐξυπνήσατε; — Καί μ' ἐρωτᾶτε, ὕστερ' από τόσον ὄρθρον; Τι τρέχει; — Ἐφάνῃ ἕνα πλοῖον... εἶνε μακρὰ ἔξ ἢ μίλλια... ἐρχεται ἴσα εις τὸ Κρίστυμας! — "Ε, μήπως εἶνε ο Ἄλθρανος;

ἀνέκραξα, πετών τὰ κλινοσκεπάσματα. — Αυτό θά το μάθωμεν αργότερα, κύριε Ζώρλιγκ! Ὅπως δῆποτε εἶνε τὸ πρῶτον πλοῖον που μας ἐπισκέπτεται φέτος, και ἀξίζει ναῖτου κάμωμεν καλὴν ὑποδοχὴν.»

Ἐνεδύθη τάχιστα και μετέβην πρὸς συνάντησιν του Φενιμόρου "Ατκινς, τον ὁποῖον εἶρον εις την παραλίαν.

Ὁ καιρὸς ἦτο αἶθριος, ἡ θάλασσα γαληνιαία. Περὶ τούς εἴκοσιν ἐκ των κατοίκων τῆς νῆσου, — ἀλιεῖς οἱ περισσότεροι, — περιεστοίχίζον τον κύριον "Ατκινς, ο ὁποῖος ἀναμειβόμενος ἦτο τὸ σημαντικώτερον ὑποκείμενον του ἀρχι-

πελάγους. Ὁλοι ἔδλεπον τὸ μακρόθεν ἐρχόμενον πλοῖον και συνεζήτητον τί να ἦτο. Ἡ πλειονοψηφία ἔλεγεν ότι ἦτο ο Ἄλθρανος ἄλλ' ὑπῆρχον και μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο ότι τὸ πλοῖον ἦτο ἀμερικανικόν. Ἐπιτέλους, όταν ἐπλησίασεν ἀρκετᾶ, ὥστε να διακρίνεταῖ ἡ σημαία του, οἱ τελευταῖοι ἠναγκάσθησαν να ὑποχωρήσουν.

Ἡ σημαία του πλοῖου ἦτο ἀγγλικῆ... Ἄλλ' ἦτο ἄρα γε ο Ἄλθρανος, ἢ κανέν ἄλλο πλοῖον ἀγγλικόν; Νέα συζητήσεις ἠγέρθη περὶ τούτου. Ἄλλα και τώρα τα πράγματα ἐδικαιώσαν την γνώμην τῆς πλειονοψηφίας και ἰδιαιτέρως του φίλου μου "Ατκινς.

Μετὰ δύο ὥρας, ο Ἄλθρανος — αὐτός, αὐτότατος, — ἠγκυροβόλει μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ μέσω του ὄρμου του Κρίστυμας-Άρβουρ.

(Ἐπειτα συνέχισα.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὅποιος ἀποκτᾶ δ'ὄπτερα πλούτη, δ'ἔξα και τιμῆ, ἀποθνήσκει μιὰν ἡμέρα και τὰ χάνει 'ς τὴ στιγμήν.

Ὅποιος ὁμως κοπιᾷσῃ και ἀποκτᾶ τὴν ἀρετὴν και τὸ χῶμ' ἀν τὸν σκεπάσῃ πάλι κτῆμά του εἶν' αὐτῆ.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΤΗΝΟΣ

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ

Ένας ἀθλητής, περιφρόνησ δια την τεραστίαν του δύναμιν, μόλις εἶχε τελειώσῃ τὰ γυμνάσια, τὰ ὁποῖα ἐξετέλεσε θριαμβευτικῶς ἐνώπιον χιλιάδων θεατῶν, και ἀπεσύρετο με γουρλωμένα μάτια και με ἀφρίζον στόμα — από τον ὑπερβολικόν κόπον. Ένας ξένος τον εἶδεν ἐτσι και εἶπε πρὸς τούς παρακαθημένους του:

— Ἄλλου εἶδους ταραχὴ αὐτὸς ο ἄνθρωπος!

Ὁ ἀθλητῆς ἤκουσε τούς λόγους τούτους και προσεβλήθη τόσον πολὺ, ὥστε ἤρχισε να ἐκστομίξῃ βαρυτάτας ὕβρεις ἐναντίον του ξένου. Ἄλλ' ἐκείνος ἀτάραχος, ἠρκέσθη ναπάντησῃ ὡς ἐξῆς:

— Ὡ ἄφρον! βασιτάζεις βάρος χιλίων ὀκάδων με τόσσην ευκολίαν, και δεν εἰμπορεῖς να ὑποφέρῃς ἕνα μόνον λόγον, και ἐν ᾧ μάλιστα ἐλέγχῃ χωρὶς σκοπόν να σε προσβάλῃ!

(Ἐκ των του Πέρσου ποιητοῦ ΣΑΛΛΗ)

Η ΓΙΑΓΙΑ

Ἡ γιαγιά εἶνε τόσον γρηᾶ! Γεμάτο ζαρωματιές εἶνε τὸ πρόσωπό της, και τὰ μαλλιά της σκεπασμένα με χιόνι: τὰ μάτια της ὅμως λάμπουν σαν δύο ἄστρα, εἶνε μάλιστα πολὺ ὠραιότερα και ἀπ' αὐτὰ, γιατί, όταν τα κυτάξῃς, χύνουν τόση καλοσύνη και ἀγάπη! Και ἔπειτα ξερεῖ θαυμαστῆς ἱστορίες, και φορεῖ ἕνα φουστάνι με κλαδιά από βαρὺ μεταξωτῶ, που τρίζει. Ἡ γιαγιά ξερεῖ τόσα πολλά, γιατί ἐζούσε πολὺν καιρὸν πρὶν από τον μπαμπᾶ και την μαμμά, και μπορεῖτε να στηριχθῆτε ἀφοδᾶ ἐστὰ λόγια της. Ἡ γιαγιά ἔχει ἕνα φαλτῆρι με βαρεῖα ἀσημένια θηλυκωτήρια και συχνὰ το διαβάξῃ και μεσ' ἐστὰ φύλλα του φυλάει ἕνα τριαντάφυλλο, πηττακωμένο και κατάξερο: δεν εἶνε βέβαια τόσο ὠραῖο, ὅσο τὰ τριαντάφυλλα τὰ φρέσκα, που ἔχει ἐστὸ ἀνοδοχεῖο της, και ἐν τούτοις ἀνθίζει ἐστὰ χεῖλῃ της τὸ γλυκύτερο χαμόγελο και τὰ μάτια της μάλιστα γεμίζουν δάκρυα, κάθε που θά το ἰδῆ. Και γιατί λοιπόν κυτάξῃ πάντα ἡ γιαγιά τόσο παράξενα τὸ μαρμένο τριαντάφυλλο ἐστὸ παλῆθ βιβλίο; Ἐξερεῖ γιατί; Κῦτταξῃ, όταν τὰ δάκρυα τῆς γιαγιάς πέσουν ἐπάνω ἐστὸ λαλοῦδι, γίνονται τὰ χρώματά του ζωηρότερα, φουσκῶνει τὸ τριαντάφυλλο και ὄλη ἡ κάμαρα γεμίζει μυρωδιά: οἱ τοῖχοι βουτοῦνε ἐστὴ γῆ σαν νέφος και γύρω γύρω φαίνεται ἕνα δροσερὸ δάσος, ὅπου ὁ ἥλιος χαμογελᾷ μεσ' ἀπ' τὰ κλαδιά και ἡ γιαγιά — ὦ γιὰ κύταξῃ, καλῆ — εἶνε τότε πάλι πολὺ νέα, ἕνα γλυκὸ κοριτσάκι με ξανθὰ μαλλάρια, με φρέσκα, γεμάτα μάγουλα, ὠραῖο και ἀξιαγάπητο!

ὦ ! κανένα τριαντάφυλλο δὲν εἶνε πειὸ φρέσκο, ἀλλὰ τὰ μάτια, τὰ γλυκὰ καὶ τρυφερά ματάκια, τί παράξενο ! εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια τῆς γιαιγιάς. Κοντὰ τῆς κάθεται ἕνας ἄνδρας, νέος, δυνατὸς καὶ ὠραῖος, τῆς προσφέρει τὸ τριαντάφυλλο καὶ αὐτὴ χαμογελά, — ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ γιαιγιά δὲν χαμογελά πειὰ ἔτσι. — Ὅμως τὸ κάμνει καὶ τώρα. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε μπροστὰ τῆς περνοῦν ἀπ' ἐμπρός τῆς πολλὰς σκέψεις καὶ πολλὰς μορφές τὸ τριαντάφυλλο μένει ξερό πάλι μὲς τὸ ψαλτῆρι καὶ ἡ γιαιγιά — ἄχ ! κάθεται πάλι ἐκεῖ ἡ γρηά καὶ κυττάζει τὸ ξερό τριαντάφυλλο ἔστο βιβλίον.

Νά, τώρα πειθανε ἡ γιαιγιά. — Ἐκάθονταν ἔστην πολυθρόνα τῆς καὶ ἐδιηγούνταν μιὰ μακρὰ, μακρὰ καὶ ὠραία ἱστορία καὶ εἶπε : «Τώρα ἐτελείωσε καὶ εἶμαι πολὺ κουρασμένη, ἀφήστε με τώρα μιὰ στάλα νὰ κοιμηθῶ !» Καὶ ἔγειρε τότε τὸ κεφάλι τῆς πίσω ἔστην πολυθρόνα καὶ ἀνέπνεε βαθεῖα ἐκοιμώτανε ἄλλὰ ὅλοένα πειὸ σιγαλὴ ἐγένονταν ἡ ἀναπνοὴ τῆς καὶ ἔστο πρόσωπόν τῆς χύνονταν μιὰ λάμψη εἰρήνης καὶ εὐτυχίας, σὰν νὰ τὸ φώτιζε μιὰ ἡλιακὴ ἀχτίνα καὶ τότε εἶπαν πῶς «πέθανε».

Τὴν ἔβαλαν ἔστο φέρετρο, τυλιγμένη ἔσπερο φουστάνι ἦταν τόσο ὠραία, καὶ ὅμως τὰ μάτια τῆς ἦσαν κλεισμένα ἄλλὰ καμμιά ζαρωματιὰ δὲν εἶχε μείνη καὶ ἔστα χεῖλη τῆς ἀνθοῦσε ἕνα χαμόγελο μὰ τὰ ἀσημένια τῆς ἄσπρα μαλλιά φαίνονταν τόσο σεβαστὴ καὶ δὲν ἐφοβοῦτανε κανεὶς νὰ κυττάξῃ τὴν νεκρὴ δὲν ἦταν ἡ γλυκειὰ καὶ ἀγαθώτατη γιαιγιά ; Τὸ ψαλτῆρι τῆς τὸ ἔβαλαν κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, ἔτσι εἶχε παραγγεί-

λη, καὶ τὸ τριαντάφυλλο ἔμεινε μὲς ἔστο παλὴ βιβλίον, καὶ ἔτσι θάφανε τὴν γιαιγιά. Ἐτὸ μνημῆ ἀπάνω, ἐφύτεψανε μιὰ τριανταφυλλιά γεμάτη λουλούδια, καὶ τὸ ἀηδόνι τραγουδοῦσε ἀπὸ πάνω καὶ ἔστην ἐκκλησία τὸ ὄργανο ἐτόνιζε τοὺς ὠραιότερους ψαλμούς, ποῦ ἦσαν γραμμένοι μὲς ἔστο βιβλίον κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς. Καὶ τὸ φεγγάρι ἔχυνε τὸ φῶς του ἔστον τάφο ἀπάνω ἄλλὰ ἡ πεθαμένη δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ ἕνα παιδάκι θὰ μπορούσε ἄφοβα νὰ πᾶ ἔκει τὴ νύχτα καὶ νὰ κόψῃ κανένα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας. Ὁ πεθαμένος γνωρίζει πειὸ πολλὰ ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς τοὺς ζωντανούς ὁ πεθαμένος ἔξερει τὴν ἀγωνία, ποῦ θὰ μας ἐπιανε, ἂν ἐγίνονταν αὐτὸ τὸ παράδοξο νὰ ἔλθῃ νὰ μας ἰδῇ ὦ, οἱ νεκροὶ εἶνε καλύτεροι ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς μαζί, γι' αὐτὸ δὲν ἔρχονται.

Χῶμα εἶνε πάνω ἔστο φέρετρο καὶ μὲς τὰ αὐτὸ εἶνε χῶμα. Τὸ ψαλτῆρι μὲ τὰ φύλλα του ἐγίνε χῶμα, τὸ τριαντάφυλλο μὲ ὅλες τὰς ἀναμνήσεις του, χῶμα ἄλλὰ πάνω ἀπ' αὐτὰ ἀνθοῦνε νέα τριαντάφυλλα, πάνω ἀπ' αὐτὰ τραγουδοῦν τὸ ἀηδόνι καὶ τὸ ὄργανο τῆς ἐκκλησίας χύνει τὴ γλυκειὰ του φωνὴ καὶ τότε θυμοῦνται τὴ γρηά γιαιγιά μὲ τὰ γλυκὰ, πάντοτε νεανικὰ μάτια τῆς. Τὰ μάτια δὲν πεθαίνουν ! Καὶ τὰ δικὰ μας μάτια θὰ τὴν ξαναδοῦνε μιὰ φορὰ καὶ ὄμορφη, ὅπως τότε ὅταν πρώτη φορὰ ἐφίλησε τὸ δροσερὸ κόκκινον τριαντάφυλλο, ποῦ τώρα μὲς ἔστον τάφο σὲ χῶμα ἔχει τριφθῆ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ

(Διὰ λόγους)

Πρόσωπα { ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ, μεγαλύτερος.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, μικρότερος.

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Ἄν τὸ εὖρης, Ἄλεξανδρε, ποῖα εἶνε ἡ πλέον θαυμαστὴ μηχανὴ ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — ὦ, αὐτὸ τὸ ξεύρω.

Ἡ ἀτμομηχανή !

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ (Ἄνευθον) Ὅχι !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Ὁ τηλεγράφος ;

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Οὔτε !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Τότε λοιπὸν ὁ φωνογράφος.

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Οὔτε ! οὔτε !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Τὸν τηλεφώνων λοιπὸν

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Καθόλου !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Μὰ ποῖα εἶνε λοιπὸν

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Ἡ μηχανὴ που ἐννοῶ

ἐγώ, εἶνε ἀκόμη πλέον χρήσιμος καὶ θαυμαστὴ ἀπὸ αὐτάς. Ἄν τὴν εὖρης !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Μὰ εἰς τί χρησιμεύει

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Εἰς ὅλα τὰ πράγματα

Ὁ ξυλοκόπος παραδείγματος χάριν τὴν μεταχειρίζεται διὰ νὰ κόπῃ τὰ δένδρα

Ὁ ξυλουργὸς διὰ νὰ τα μεταβάλῃ εἰς σανίδας, καὶ ὁ λεπτοουργὸς διὰ νὰ κατασκευάζῃ ἐπιπλα. . .

Μὲ αὐτὴν τὴν μηχανὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, νὰ σπείρῃ, νὰ θερίσῃ, νὰ λωνίσῃ.

Χρησιμεύει ἐπίσης εἰς τὸν ὑφαντὴν, εἰς τὸν σιδηρουργόν, εἰς τὸν βαφέα, εἰς τὸν στρατιωτὴν, εἰς τὸν ναύτην, εἰς τὸν ράπτῃν, εἰς τὸν μαθητὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Πόσω μεγάλη εἶνε

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Ὅχι, περισσότερον ἀπ' εἰκοσι ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἄλλ' αὐτὴ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ κάμνῃ θαύματα

Μικρὰ τὰ δέμας, βλέπεις, ἀλλὰ μαχητῆς, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ὀμηρος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Περιφνημὴ μηχανὴ πραγματικῶς. Καὶ ἀπὸ τί εἶνε ; ἀπὸ σίδηρον ἢ ἀπὸ ξύλον ;

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — Οὔτε ἀπὸ σίδηρον, οὔτε ἀπὸ ξύλον, ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα ὕλικά, ἄλλα μαλακὰ καὶ ἄλλα σκληρὰ

Τὰ σκληρὰ εἶνε εἰκοσιεπτά τὸν ἀριθμὸν καὶ συνδέονται μεταξὺ τῶν διὰ σχοινίων κατὰ περιεργότατον τρόπον. Πρέπει

πλένη κανεὶς αὐτὴν τὴν μηχανὴν τοῦλάχιστον δύο φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ ταν τὴν βγάξῃ ἔξω, — πρᾶγμα, τὸ ποῖον συμβαίνει συχνά, — νὰ τὴν σπάζῃ, μάλιστα τὸν χειμῶνα, μὲ ἕνα περιβάλλυμα ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ ὑφασμα

Μία τέτοια καλὴ μηχανὴ εἶνε πολυτιμώτατη καὶ ἀξίζει πολλὰς χιλιάδας φράγκα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Εἶνε λοιπὸν ἀκριβὴς ἡ μηχανή ;

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ : — ὦ, βεβαίως ! Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ δὲν θὰ π

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ. — (Σκεπάζουσα τὰ αὐτιά της.) Ἔ, ἔ ! μὰ φθάνει σας πειὰ ! μ' ἐζαλίσατε. μ' ἐτρελλάνατε ! Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἐπαύσατε οὔτε στιγμὴ !

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ. — Δὲν βγαίνετε λιγάκι ἔξω, νὰ ξεζαλισθῆτε ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ. — Ἄμ, ἂν ἦταν Πρωτοχρονιά δύο φορὲς τὸ χρόνο ; ! !

Η ΜΗΤΕΡΑ (Καθ' ἑαυτήν.) Νὰ πὰ τὸ δὲ, νὰ μάλαμα ! Ὑστερα, λέει, κάνε τους δῶρα ! (Δοῦρατά) Ἐγὼ λοιπὸν θὰ σας κάμω νὰ ἐορτάζετε τὴν Πρωτοχρονιά μιὰ φορὰ ἔστα δύο χρόνια. Τοῦ χρόνου δὲν θὰ σας ἀγοράσω τίποτε !

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A

Ὁ Γιουλίβερ, ὁ διάσημος περιηγητῆς, ἐπιχειρήσας μιαν φορὰν νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἐναυάγησεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Νάνων, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Αἰλλιπούτη.

Ἐξῆπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ μαλακὸν καὶ βελουδένιον χόρτον τῆς ἀκρογιαλίας, καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον ! Τὰ χεῖρα του, τὰ πόδια του, καὶ τὰ μαλλιά του ἀκόμη, ἦσαν δεμένα μὲ πλῆθος λεπτῶν σχοινίων, ἀπὸ κάτι πασσάλους, φυτευμένους εἰς τὴν ἄμμου.

Ἄκουε γύρω του ἕνα ψιθυρον, σὰν νὰ ὀμιλοῦν, σὰν νὰ περιπατοῦν . . . Ἄλλὰ καθὼς ἦτο ἐξηπλωμένος μὲ τὴν ράχην, δὲν εἰμπορεῖ καθόλου νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Ἐξαφνα αἰσθάνεται ἕνα γαργάλισμα εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ ποδὶ, ὡς κάτι νὰ ἐπερπατοῦσεν ἐπάνω, παραδείγματος χάριν κανεὶς ποντικὸς ἔπειτα αἰσθάνεται τὸ ἴδιον πρᾶγμα εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ ποδὶ. ἔπειτα ἕνα ἄλλο ἀναβαίνει εἰς τὸ στήθος του, καὶ ἀπ' ἐκεῖ προχωρεῖ ἴσα εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Τότε κυττάζει καὶ τί νὰ ἰδῇ ; Δὲν θὰ το πιστεύετε !

Ἐνα μικρὸν, τοσοῦτσικον ἀνθρωπάκον, ἀπαράλλακτον ὅπως σὺς καὶ ἐγώ, ἀλλὰ τόσο μικρὸν, ὥστε μόλις θὰ ἦτο διπλάσιος ἀπὸ τὸ μέγαλον μου δάκτυλον ! ! Καὶ ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς ἦτο, μάτια μου, καὶ ὀπλισμένος, μ' ἕνα μικροῦτσικον τόξον, μ' ἕνα μικροῦτσικον βέλος, καὶ μὲ μιαν μικροῦτσικον φαρέτραν, δηλαδὴ βελουθήκην. Εἰς τὸ κεφάλι του ἐφοροῦσε περικεφαλαίαν, εἰς τὸ στήθος του θώρακα, καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χεῖρι ἐκράτει μιαν ἀσπίδα.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ κῦτὰ ὅλα ἦσαν ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνάστημά του.

Ὁ Γιουλίβερ σηκόνει ὀλίγον τὸ κεφάλι καὶ βλέπει πλῆθος, μὰ πλῆθος ἀπὸ τέτοιους μικροὺς ἀνθρωπάκους, νὰ περιπατοῦν ἐπάνω εἰς τὰ χεῖρα του, εἰς τὰ πόδια του, εἰς τὸ στήθος του, εἰς τὴν κοιλίαν του. Ἐνας μάλιστα ἔλαβε τὴν αὐθαδείαν νάνεθ καὶ νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του. Ἦτο ὁ σημαιοφόρος !

Ὁ Γιουλίβερ ἐφοβήθη, — αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἦτον ὀλίγον φοβιτσιάρης, — καὶ ἔθγαλε τὰς φωνάς. . .

Κατόπιν ἔδωκε μιὰ μὲ τὸ σῶμά του, τόσο δυνατὴν, ὥστε ὅλα τὰ σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτον δεμένος, ἔσπασαν. Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια μέγαλον, διότι τὰ σχοινία αὐτά, δὲν ἦσαν πολὺ χονδρότερα ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σας.

ἔδιναν, οὔτε γιὰ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καλέ αὐτὴ ἡ μηχανή, εἶνε, βλέπω, ἠθσαυρὸς μεταλλεῖον !

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Ἀκριβῶς. Πλῆθος ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι κερδίζουν κατ' ἔτος σημαντικὰ ποσά, δὲν μεταχειρίζονται ἄλλην μηχανήν !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ὦ, νὰ ἠμποροῦσα καὶ ἐγὼ νὰγοράσω μιὰ . . .

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Εἶνε ὀλωσδιόλου περιττόν, διότι ἔχεις . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — (Ζωηρῶς) Ἐγώ ; Ἄστεισεύσαι . . .

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Ναι, ναι, ἐσύ. Δὲν ἀστειέσθαι καθόλου. Φάξε μέσα εἰς τὴν τσέπην σου νὰ τὴν εὖρης !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Εἰς τὴν τσέπην μου ! (Βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς τὰ θυλάκια.) Ἄ, μὰ !

Εἰς τὴν τσέπην μου δὲν ἔχω παρα τὸ μανθῆλί μου, τὸ τόπι μου, τὸ σουγιά μου καὶ . . . τὸ χέρι μου !

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Τὸ χέρι σου ! . . . Νά το ! . . . τὸ εἶπες ! . . . Λοιπὸν, ἡ θαυμαστὴ μηχανή, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ὀμιλῶ, εἶνε τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ; ! . . . Μὰ ἐσύ ἔλεγες ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ κοστίζει χιλιάδας φράγκα καὶ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ τὴν ἔδιναν οὔτε μὲ ἑκατὸν χιλιάδας !

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Ἐννοεῖται ! Σὺ, παραδείγματος χάριν, ὄχ ἔδινες ποτὲ τὸ χέρι σου, ὅσα χρήματα καὶ ἂν σου προσέφεραν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — (Κρύπτων τὴν χεῖρά του ὀπίσω.) Ἄ, ὄχι ! ποτέ !

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Βλέπεις ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ναι, μὰ εἶπες ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι, μόνον μὲ αὐτὴν τὴν μηχανὴν κερδίζουν πολλὰ χρήματα . . .

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Ἐννοεῖται τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς ποιητάς, τοὺς ζωγράφους, τοὺς μουσικούς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀλήθεια ; ἀλλὰ τί ἐννοεῖς, ὅταν ἔλεγες ὕλικά μαλακὰ καὶ σκληρὰ, σχοινία, περικαλύμματα καὶ τὰ λοιπὰ ;

ΠΕΡΙΚΑΝΗΣ. — Σχοινία ὀνόμασα τὰ νεῦρα καὶ τοὺς μῦς ; μαλακὰ ὕλικά εἶνε αἱ σάρκες ; σκληρὰ δὲ τὰ ὀστά. Τὰ ὀστά τῆς χειρὸς δὲν εἶνε εἰκοσιεπτά ; Τὸ δὲ περικάλυμμα ποῦ σου εἶπα, ἀπὸ δέρμα ἢ ὑφασμα, αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατα τὸ γάντι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ὅλα εἶνε σωστά. Καὶ τώρα, κάθε φορὰν ποῦ θὰ κυττάζω τὸ χέρι μου, θὰ συλλογιζώμαι ὅσα μοῦ εἶπες, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ μεταχειρισθῶμαι πάντοτε τὴν θαυμαστὴν μηχανὴν μου εἰς ἔργα καλὰ καὶ χρήσιμα. Σ' εὐχαριστῶ ! Δόσε μου τώρα νὰ σου σφίξω . . . τὴν θαυμαστὴν μηχανὴν σου ! (Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Διλλιπούτιοι, —διότι οι νάνοι αυτοί ήσαν οι κάτοικοι τής Διλλιπούτης, — δέν είνε κακοί άνθρωπάνοι. Ο Γιούλεβερ τούς δίδει νά έννοήσουν μέ νεύματα ότι πεινᾷ.

Άμέσως έκείνοι τού φέρουν μεγάλα πανέρια μέ διάφορα φαγώσιμα, και στήνουν σκάλες διά νά τ' ανέβασουν έως τό στόμα του.

Τού δίδουν λοιπόν και τρώγει μπούτια άρνίσια όχι μεγαλύτερα από πέρυγας κίχλας· γάλλους μικρούς σαν σπουργίτια· πεπόνια μικρά σαν άχλάδια· και άχλάδια μικρά σαν φράουλες.

Άφ' ού έφαγεν άπ' όλα και έχόρτασε καλά, ο Γιούλιβερ ήθέλησε νά κάμει και ένα περίπατον εις τήν χώραν τών Νάνων, διά νά χωνεύσει.

Άλλά καθώς έσηκώθη, ανάποδοςγύρισε τές σκάλες, και όλοι οι άνθρωπά-νοι κατατρομαγμένοι τάβαλαν εις τό πόδι, όπου φυγή-φυγή!

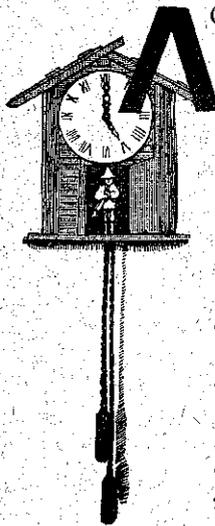
Τί συνέβη κατόπιν, θά σας το είπω άλλην φοράν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Α ΘΑΝΑ Γ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Άγαπητοί μου.

ΟΙΠΟΝ από σήμερα αρχίζομεν και πάλιν τας επιστολάς μας... Τί χαρά μου, νά σας επαναβλέπω, νά σας όμιλώ και πάλιν, καθ' εβδομάδα, διά τόσα πράγματα που σας ενδιαφέρουν, και προπάντων νά συλλογίζωμαι ότι ο κύκλος μας φέτος ηξήθη διά τής προσθήκης πολυαριθμων νέων φίλων, επίσης καλών και αξιοαγαπήτων, όσον και οι παλαιοί!.. Τί χαρά μου!.. Άλλά διατί νά όμιλώ μονομερώς; Μήπως δέν συμμερίζεσθε και σεΐς τήν τόσην μου χαράν; Μήπως δέν χαιρέτε και σεΐς, διότι έγινάτε περισσότεροι, και επομένως ισχυρότεροι πρός επιτέλεσιν τού έργου τής προόδου, τó όποιον ανέλαβεν ή μεγάλη έν Διαπλάσει οικογένεια; Και μάλιστα, άφού ή αύξησις αύτη όφείλεται αποκλειστικώς εις τας ενεργείας σας; Μήπως δέν χαιρέτε και σεΐς, διότι τέλος επαναβλέπετε ένα καλόν σας φίλον, ο όποιος σας άγαπά τόσον πολύ, ώστε σεΐς πλέον νά είσθε ή μόνη του σκέψις, ή μόνη του φροντίς;

Ω, ναι, τó πιστεύω! Χαίρω και χαιρέτε! Και όλη αύτη ή εορτάσιμος κίνησις, όλη αύτη ή πρωτοχρονιάτικη βοή, μου φαίνεται σήμερα έν ό σάς γράφω, ως μία εκδήλωσις τής κοινής μας χαράς. Τά τύμπανα και τή κρόταλα, τά όποιά άντηχοϋν από πρωίας μέχρι νυκτός και από πᾶσαν γωνίαν τής

πόλεως μυριόφωνα, όλη ή συναυλία τών θορυβώδων άθυμάτων, —κελαδήματα και τριγμοί, σαλπίσματα και αϋλήματα, — φθάνει μακρόθεν εις τά ότά μου ως μία γλυκεία μουσική, ή όποία μου ψιθυρίζει μυστηριωδώς λέξεις χαράς και άγάπης. . . «Οι μικροί σου φίλοι σε χαιρετοϋν, Φαίδων μακάριε! Άκουε, από πᾶσαν γωνίαν γής, άφ' όπου υπάρχουν νεαράί ελληνικάί καρδιά, άκουε παλμούς αγάπης και αλαλαγμούς χαράς!»

Άλλ' άς άκούσω και καλλίτερα, άς άκούσω τώρα και γενικώτερα. . . «Οχι, ή βοή αύτη δέν είνε μόνον δι' ήμάς. . . Δι' αύτης προπέμπεται έν έτος θνήσκον» και δι' αύτης γίνεται δεκτόν έν έτος γεννώμενον. «Όταν άλλοτε, εις τήν Γαλλίαν, άπέθνησκεν εις Βασιλεύς και ανήρχετο άθωρει εις τόν θρόνον ο Διάδοχος του, τó διπλοϋν γεγονός ανηγγέλλετο εις τόν λαόν διά τών εξής παροιμιωδών λέξεων: «Ο Βασιλεύς απέθανε! Ζήτω ο Βασιλεύς!» Λοιπόν, όλη αύτη ή πρωτοχρονιάτικη βοή, μου φαίνεται τώρα ως νά κράζει: «Τó Έτος 1897 απέθανε! Ζήτω τó νέον Έτος 1898!»

Ίδου μία μεγάλη στιγμή. . . Τί λέγετε, άγαπητοί μου; Δέν αξίζει νά σταθώμεν μίαν στιγμήν και νά σκεφθώμεν; . . Μή μου είπήτε ότι δέν έχομεν καιρόν! Τó ήξέρω! Πρέπει νά υποδεχθώμεν τόν Άγιόν Βασίλην, ο όποιος ήλθε και φέτος από τήν Καισάρειαν μέ τά τόσα του δώρα. . . πρέπει νά δώσωμεν και νά πάρωμεν. . . πρέπει νά επισκεφθώμεν τά έμπορικά και τά ζαχαροπλαστεία. . . πρέπει νά κόψωμεν τήν βασιλόπιτταν. . . πρέπει νά στείλωμεν κά ρ τ ε ς και εύχάς. Πόσα δέν έχομεν νά κάμωμεν! . . Άλλ' όποιος θέλη, δι' όλα εύρίσκει καιρόν, — αυτό μή τó λησμονήτε.

Λοιπόν, παρήλθεν άκόμη έν έτος. Και τó νέον, πού μόλις έφάνη, μάς εύρίσκει κατά έν έτος μεγαλύτερους, και. . . φρονιμωτέρους. (έ, άς τó πιστεύσωμεν. . .) Τó παλαιόν βιβλίον τού χρό-

νου κλείεται, και άνοίγεται τó νέον. Έδώ θά γράφωμεν εις τó εξής τά ήθικά έσοδα και έξοδα — τά κατά και τά υπέρ — τά κέρδη και τας ζημίας. Πριν αρχίσωμεν όμως, όφείλομεν μίαν λογοδοσίαν πρός τόν έαυτόν μας. Και δι' αυτό σας παρεκάλεσα νά σταθώμεν δίλογον, μολονότι μάς καλοϋν τόσαι επείγουσαι φροντίδες εορτάσιμου. . .

Πώς εδαπανήσαμεν τόν χρόνον, ο όποιος παρήλθε; Πώς έχρησιμοποιήσαμεν τας 365 του ήμέρας; Τί εκάμαμεν, τί έκερδίσαμεν κατά τας 8,760 περίπου ώρας του; Είμποροϋμεν νά είπωμεν ότι δέν εδαπανήσαμεν τόν πολυτίμον χρόνον μας επί ματαίω; Είμποροϋμεν νά καυχώμεν, ότι δέν αφήσαμεν νά χαθή ούτε μία του ώρα; Είμποροϋμεν νά κηρύζωμεν μέ υπερηφάνειαν, ότι ώφελήθημεν όσον θά ήτο δυνατόν νά ώφεληθή άνθρωπος εις ίσον χρονικόν διάστημα; Είχαμεν πάντοτε υπ' όψει μας, ότι δέν πρέπει νά αναβάλλωμεν δι' αύριον, ό,τι είμπορεί νά γίνη σήμερα; ότι ή άνάπαυσις πρέπει νά είνε τόση μόνον, όση χρειάζεται διά νά ανακτήσωμεν τας δυνάμεις μας πρός εργάσιαν; ότι και ή διασκεδάσις άκόμη πρέπει νά έχη σκοπόν αναφυχής και ένδυναμώσεως; ότι εκ δύο εργασιών, αί όποιαί μάς παρουσιάζονται τήν ίδίαν ώραν, πρέπει πάντοτε νά προτιμώμεν τήν μάλλον καρποφόρον, έστω και αν είνε ή δυσκολώτερα; Είχαμεν πάντοτε πρό όφθαλμών τó μέγα λόγιον τού Μεγάλου Ναπολέοντος, ότι «πᾶσα ώρα παρεργομένη έν άργία είνε πηγή δυστυχίας διά τó μέλλον;» Μήπως έκολακεύσαμεν πολύ περισσότερον τó δέοντος τήν κυρίαν Όκνηρίαν και τόν αξιότιμον κύριον Υπνον; Μήπως ελησμονήσαμεν ότι ο χρόνος δέν επιστρέφει όπίσω; Μήπως τέλος πάντων εζήσαμεν ένα χρόνον κατά τó πλεϊστον χαμένον και άνωφελή;

Ά, άς μή κοκκινίζωμεν, άς μή τας μασσωίμεν! Δέν πρόκειται νά είπωμεν ψεύματα. . . Επιτέλους δέν μας άνακρίνει ούτε ο διδάσκαλος, ούτε ο πατήρ, ώστε νά έντραπώμεν νά είπωμεν όλην τήν αλήθειαν! Μας άνακρίνει ο ίδιος Έαυτός μας. Και δέν υπάρχει ψεύδος κινδυνωδέστερον, βλαβερώτερον, από εκείνο τó όποιον λέγει, κανείς πρός τόν Έαυτόν του. . . Πρέπει λοιπόν νά νομολογήσωμεν ειλικρινώς τας έλλείψεις μας, νά εξομολογηθώμεν αν έχωμεν κάμη σατάλην τού χρόνου, νά ζητήσωμεν συγγνώμην — πάντοτε από τόν Έαυτόν μας, — και νά υποσχεθώμεν ότι θά καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν, ώστε κατά τó 1898 νά μή υποπέσωμεν τυχόν εις τó ίδιον λάθος.

Λάθος φοβερόν και άσυγχώρητον! Διότι ή αξία τού χρόνου είνε άνυπολόγιστος. Ο χρόνος είνε εργασία, και ή

εργασία είνε πλοϋτος, υγεία, εύτυχία. Άσπυτεύοντες τόν χρόνον μας, άσπυτεύομεν όλους αυτούς τούς θησαυρούς και άπεναντίας φειδόμενοι τού χρόνου μας, τούς άποθηκεύομεν και διά τó παρόν και διά τó μέλλον. «Πᾶσα ώρα, χρησημοποιουμένη δέοντως, είνε πηγή εύτυχίας διά τó μέλλον» διά νάντιστρέψωμεν τó λόγιον τού Ναπολέοντος.

Δι' αυτό κ' εγώ σήμερα, πού αρχίζει νέος χρόνος, ήθέλησα, άγαπητοί μου, άντι τών συνήθων εύχών, νά σας υπενθυμίσω τήν αξίαν τού χρόνου.

εργασία είνε πλοϋτος, υγεία, εύτυχία. Άσπυτεύοντες τόν χρόνον μας, άσπυτεύομεν όλους αυτούς τούς θησαυρούς και άπεναντίας φειδόμενοι τού χρόνου μας, τούς άποθηκεύομεν και διά τó παρόν και διά τó μέλλον. «Πᾶσα ώρα, χρησημοποιουμένη δέοντως, είνε πηγή εύτυχίας διά τó μέλλον» διά νάντιστρέψωμεν τó λόγιον τού Ναπολέοντος.

Δι' αυτό κ' εγώ σήμερα, πού αρχίζει νέος χρόνος, ήθέλησα, άγαπητοί μου, άντι τών συνήθων εύχών, νά σας υπενθυμίσω τήν αξίαν τού χρόνου.

Σ α ς α σ π ά ζ ο μ α ι,

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

(Πρωτοχρονιάτικόν)

Τήν παραμονήν τής πρωτοχρονιάς, εις φιλικήν μου οίκίαν, όπου ήμην κ' εγώ προσκεκλημένος διά τήν βασιλόπηταν, γηραιός τις κύριος, πολυμαθής και σεβαστός, μάς διηγήθη τó επόμενον ανέκδοτον:

«Τέσσαρες εργάται, εργαζόμενοι εις τó κατάστημα ενός άγγλου Κουάκερου, έπήγαν εις τó σπίτι του τήν πρωτοχρονίαν διά νά τον εύχηθούν και λάβουν τά δώρα των, κατά τó συνήθεσ.

— Φίλοι μου, τούς είπεν ο Κουάκερος, ιδού τά δώρα σας. Τί θέλετε; Από δεκαπέντε φράγκα ο καθένας σας, ή από μίαν Αγίαν Γραφήν; Έκλέξατε.

— Έγώ δέν ήξέρω γράμματα, είπεν ο πρώτος. Δι' αυτό λοιπόν πέρνω τά δεκαπέντε φράγκα.

— Έγώ ήξέρω γράμματα, άλλ' έχω επείγουσαν ανάγκην χρημάτων, είπεν ο δεύτερος και έλαβε τά δεκαπέντε φράγκα. Τó ίδιον εκάμε και ο τρίτος.

Τότε ο Κουάκερος άποταθείς πρός τόν τέταρτον — παιδίον δεκατριών έως δεκατεσσάρων ετών, — και άτενίσας αυτό μέ αγαθότητα, είπεν:

— Άρά γε θά προτιμήσης και σύ τά δεκαπέντε φράγκα, τά όποια ήμπορείς νά κερδίσης όπόταν θέλης μέ τήν εργάσιαν σου, από αυτό τó έξοχον βιβλίον;

— Άφ' ού λέγετε ότι τó βιβλίον είνε καλόν, θά τó πάρω και θά τó διαβάσω τής μητέρας μου, άπήντησε τó παιδίον.

Έπήρε τó βιβλίον, τó ήνοιξε και εύρεν άνάμεσα εις τά φύλλα του έν έκατόφραχτον.

Οι συνάδελφοί του έχαμήλωσαν τήν κεφαλήν κατησχυμένοι, και ο Κουάκερος τούς είπε:

— Αυπούμαι πάρα πολύ πού δέν ήξέρατε νά κάμετε καλλίτερον εκλογήν. Πρέπει όμως νά μάθετε ότι, και αν δέν είχα βάλη από έν έκατόφραχτον εις

κάθε βιβλίον, πάλιν ή Άγία Γραφή είνε θησαυρός, και πάντοτε πρέπει νά τήν προτιμά κανείς από κάθε άλλο!»

KIMON AAKIANS

ΡΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑ

Χωρικός έλλην έξενιτεύθη μίαν φοράν εις τήν Ρωσίαν διά νά κερδίση χρήματα. Άλλά μή κατορθώσας νά εύρη εργάσιαν, μετά διαμονήν ενός μηνός, ήναγκάσθη νά επιστρέψη εις τó χωρίον του.

Εκεί έκαυχάτο εις τούς άλλους χωρικούς, λέγων ότι εις διάστημα ενός μηνός μόνον, κατώρθωσε νά μάθη τήν ρωσσίαν γλώσσαν εις τήν έντέλειαν. Κάποιος τότε, διά νά βεβαιωθή αν λέγει αλήθειαν, τόν έρωτά:

— Για πές μας λοιπόν, πώς λένε ρωσσίκα τόν φύλλον;

— Έγώ έτσι φιλά-φιλά πράγματα δέν ξέρω! άπήντησεν ο χωρικός.

— Πολύ καλά τήν καμήλα πώς τήν λένε;

— Έγώ έτσι χονδρά-χονδρά πράγματα δέν ξέρω! άπήντησε πάλιν ο χωρικός.

— Νά τά μας! τότε λοιπόν τί έμαθες. . . Μπορείς τουλάχιστον νά μας πής πώς λένε τó πρόβατο;

Ο χωρικός έσκέφθη όλίγον, έξευσε τó κεφάλι του, και κατόπιν είπε:

— Τó πρόβατο δέν θυμάμαι τó κατόπι όμως κάπως παράξενα τώλεγαν. . .

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΑΡΝΑΚΙΑ

Τó άρνάκι ένα-ένα ούτε θόσκει, ούτε ζήσαν άδέλφια άγαπημένα. Ισθν τάρνάκια όλα μαλι. . . και κοιμούνται εις τή σάτην πλάι-πλάι μέ τόν τσοπάνη.

Ένθ ο Μ ο θ ρ γ ο ς τ ο ν παρέκει. Δην τούτα φρουρός στέκει και μέ άγγυρνό τó μάτι τά άρνάκια του φυλάττει, μήπως λάξη, μήπως τυχ ή και τάρπάξη λίκου τούχι!

Κ' ή άγάπη μας ή τόση κ' ή προφύλαξ' ή πολλή είνε πού-νοτά 'ετή γνώσι- τó τετράποδο αυτό (σο τó άρνάκι τó άθβο, τούς ανθρώπους όφελεϊ.

Γάλα, βούτυρο, τυρί δίδει 'ς όλους μας. κ' άκόμη τ ή φ λ ο κ α τ α πού φορεϊ και. . . τó ίδιο του τó σάμα!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINSONS ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ΜΗΛΙΑ όνομάζετο, κατά παραφθοράν τού Αϊμουλία, τó όποιον ήτο τó όνομα τής μητέρας τής.

Συχνά ο πατέρας τής έλεγεν, ότι ή Μηλιά έπρεπε νά γεννηθή άγόρι, — τόσον ήτο δυνατό και γενναία. Δι' αυτό τήν έπερνε μαζί του εις τήν βάρκαν, πού έψάρευεν όταν ή θάλασσα ήτο ήσυχη και ήξευρεν ότι ήμπορούσε νά επιστρέψη πριν βραδυάση.

Πρώην αύτης πολεμικού πλοίου ο Νικόλας Δερρής, άφ' ού έτελείωσεν ή θητεία του, έπέστρεψεν εις τó χωρίον τού, όπου έγινε ψαράς, όπως πρώτα, και ένυμφεύθη. Η σύζυγός του, επειδή δέν ήτο πολύ δυνατή, έμενε συνήθως εις τó σπίτι μέ τόν Γιαννάκην, τó μικρότερον του παιδί, τó όποιον έγεννήθη τέσσαρα έτη ύστερ' από τήν αδελφήν του Μηλιάν, μόλις δεκαετή τώρα.

«Έλα, πάμε! ο καιρός σήμερα είνε λαμπρός!» εφώναζεν ο ψαράς και έπερνεν από τó χέρι τήν μικράν, έν ώ ο Μαρτίνος ο συντροφός του, έφορτόνετο τά δίκτυα, και έμβαιναν εις τήν βάρκαν και οι τρεις.

Η πλέον εύχαριστημένη άπ' όλους ήτο ή Μηλιά. Τής ήρεσε πολύ νά λιχνίζε-ται από τó κύμα, νά βλέπη φουσκωμένα τó πανάκι, γυρμένο τó κατάρτι, και τούς γλάρους εγγιζόντας τó νερόν μέ τας μεγάλας άνοικτάς πτέρυγας. Δέν έφοβείτο τίποτε, ούτε τήν βροχήν, ούτε τόν ήλιον, ούτε τόν άνεμον. Έγελοϋσεν όταν ή βάρκα εκλινεν εις τó πλάγι, και αν ο Μαρτίνος τής εφώναζε;

— Πρόσεχε! βαστάζου καλά!

— Έννοιά σου και ξεύρω κολύμβι! άπαντοϋσεν εκείνη.

«Όταν ο καιρός ήτο άσχημος και ο Νικόλας δέν ήμπορούσε νά υπάγη νά ψαρεύση, έμενεν εις τó σπίτι και διηγείτο τα ταξειδιά του. Ο πρώην ναύτης ώμιλοϋσε διά κάτι μαύρους ανθρώπους, διά κάτι βουνά, τόσον ύψηλά, πού έσκέπαζαν τόν ήλιον και τó φεγγάρι, διά κάτι δάση πυκνά και άδιαπέραστα. και όσοι τόν ήκουαν, δέν ήμπορούσε νά χωρέση ο νοϋς των ότι υπάρχουν εις τόν κόσμον τόσον παράξενα πράγματα, επειδή ποτέ των δέν είχαν ιδή ούτε δάση, ούτε βουνά ύψηλά, και δέν εγγώριζαν παρά τόν ώκεανόν, τούς βράχους και τήν άμμόδη παραλίαν.

Αι διηγήσεις περι τίγρεων, όφρων και κροκοδείλων, ξαντί νά τρομάζουν τήν Μηλιάν, άπεναντίας τή ένέπνεον τόν πόθον των ταξειδιών. Άλλά περισσότερο ή κόρη άγαπούσε τó καθήκον. Ηξευρε καλά ότι ήτο αναγκαία εις τήν μητέρα τής, και τήν έβοηθούσεν εις όλα

τά οικιακά έργα. Αὐτὴ δὲ κυρίως εἶχε τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ. Τὴν καλὰ ποῦ ἤξευρε νὰ τον διασκεδάσῃ! Καθημερινῶς ἐπινοοῦσε νέα παιγνίδια καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ χαλκάνῃ κατευχαριστημένως. Τὸν ἐπερνε μαζί της, καὶ ἐσκαπταν τὸν κηπὸν των. . . . τέσσαρα μικρὰ τετράγωνα γῆς, φυτευμένης με σαλατικά, κραιβολάχανα καὶ κρομμύδια, τὰ ὁποῖα ἐδλάστανον χωρὶς πολλὴν καλλιτέργειαν, σκεπαζόμενα ἀπὸ τὴν ἄμμον τῆς παραλίας, ὅταν ἐφυσούσεν ἄνεμος, καὶ ποτιζόμενα μόνον ἀπὸ τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ οἰκία τοῦ Δερρῆ, ἀπέχουσα ἀπὸ

τὸ χωρίον δύο χιλιάμετρα περίπου, ἐγειτόνευε μόνον με τοὺς βράχους καὶ με τὴν θάλασσαν. Οὐτε ἓνα δένδρον δὲν ὑπῆρχεν εἰς ὅλην τὴν περιόχην σχολνοὶ μόνον θαλάσσιοι καὶ οὐκία. Ὅταν τὴν Κυριακὴν ἢ οἰκογένεια Δερρῆ ἐπήγαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἐγνώριζε κανένα, παρὰ μόνον μίαν γυναῖκα, ἢ ὁποῖα εἶχε κα-

«Τὴν ἔπαιρνε μαζί του εἰς τὴν βάρκα.»
(Σελ. 7, στήλ. 6')

πληεῖον καὶ τὸν χειμῶνα ἐπωλοῦσε κρέας. Εἰς τὸ καπηλειὸν της ἐστάθμευε καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπηγαινοῦχε ἀπὸ τὸ χωρίον εἰς τὴν πόλιν — ἐν εἶδος ταχυδρόμου, — καὶ ἀπ' ἐκεῖ παρελάμβανε τὰ φάρια, τὰ ὁποῖα ἔπιανεν ὁ Νικόλας.

Ἡ Μηλιὰ ἀπεστρέφετο τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἢ ὁποῖα εἶχε μοχθηρὰν φυσιογνωμίαν, ὑβρίζει διαρκῶς με μίαν χονδρὴν ἀνδρικήν φωνήν, καὶ ἐκτυποῦσε τὰ παιδιὰ της καὶ τὴν μικρὰν της ὑπερέτριαν. . . Ἀλλὰ καὶ ἡ κἀπηλος πάλιν δὲν ἐμισοῦσεν ὀλιγώτερον τὴν Μηλιάν.

— Σ' εἶσαι πάλι, κακοκόριτσο; τῆς ἔλεγεν, ὅταν κατὰ τύχην τὴν ἐσυναντοῦσε. Χμ! μὰς κάνεις, μάτια μου, τὴν ὑπερήφανη, γιατί τάχατες πηγαίνεις με τὴ βάρκα. . . Ἡ μητέρα σου ἔπρεπε νὰ σοῦ μάθῃ μίαν δουλειά; ἀλλὰ σύ, φαίνεται, τῆς γλυστράς σὸν τὸ χέλι, για νὰ γυρίζεις ὅλην τὴν ἡμέραν 'στὰ βράγια! Αὐτὸ σοῦ ἀρέσει, εἰ; Ἐνοιά σου ὅμως, καὶ δὲν θὰ βαστάξῃ αὐτὸ πολὺ! Τί σοῦ φαίνεται; πῶς θὰ ἔχῃς πάντα τοὺς γονεῖς σου νὰ σε τρέφουν; Ὡ, ὑ-

πάρχει δυστυχία για ὅλους ἐδῶ—κάτω! . . . — Πῶ, πῶ, τί κακὴ γυναῖκα! ἐσκέπτετο ἡ Μηλιὰ καὶ ἔφρευγε, σκεπαζούσα ταυτιὰ της, διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ λόγια τῆς καπῆλου.

Καὶ ὅμως ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν: ἐν μέρει ἡ Μηλιὰ ἀγαποῦσε παρὰ πολὺ νὰ περιπλανᾶται μόνη εἰς τὴν παραλίαν. Μόλις ἡ μητέρα της τὴν ἄφινεν ἐλευθέραν, καὶ ἀμέσως ἔτρεχεν εἰς τοὺς βράχους, οἱ ὁποῖοι ἐπεριτριγύριζαν τὴν θάλασσαν, ὅσον ἔφθανε τὸ μάτι. . . Τοὺς ἐγνώριζεν ὅλους, τοὺς ἐδίδεν ὀνόματα, ὡς νὰ ἦσαν φίλοι της, καὶ ὅπου ἤμποροῦσεν, ἀνέβαινεν ἐπάνω καὶ ἐκάθητο. . . Εἰς ἄλλους ἀνέβαινεν

εὐκολα, εἰς ἄλλους, περισσότερον ἀποκρήμνους, ἀνέβαινε δυσκολώτερα. Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἓνας βράχος τόσο ὑψηλός, τόσο κἀθετος, τόσο λείος, ὥστε ἡ Μηλιὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ τον ἀναβῆ ἀπὸ κανένα μέρος. Ἐξηπλόβετο παρὰ τοὺς πρόποδας του καὶ τὸν ἐκύταξεν, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὸ σοβερόν του ὕψος καὶ ἀπὸ τὰ γιγαντιαῖα

τοῦ τοιχώματα, τὰ ὁποῖα δὲν παρουσίαζον καμμίαν ἐξοχὴν, ἰκανὴν νὰ βαστάσῃ τὸν πόδα. Αἱ τέσσαρες πλευραὶ του ἦσαν ὁμοίαι, ἐκτὸς ἐκείνης, ἢ ὁποῖα ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἢ ὁποῖα ἐσκεπάζετο ἐπάνω ἀπὸ ἓνα σωρὸν ὀγκολίθων, — φόβος καὶ τρόμος διὰ τοὺς καίμενους τοὺς ψαράδες, διότι, ὅταν ἦτο τρικυμία, ἡ θάλασσα ὤρμουσε μανιωδῶς ἐναντίον τοῦ βράχου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τον σχίσῃ καὶ νὰ περάσῃ. Συχνὰ τότε κύματα πελώρια ὑψόνοντο ἐπάνω ἀπὸ τὴν πετρώδη κορυφὴν τοῦ βράχου καὶ ἐχύνοντο, καὶ ἐχάνοντο, βέβαια μέσα εἰς κάποιον βαθὺ σπήλαιον, διότι τὸ νερὸν ἐκεῖνο δὲ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν βράχον, δὲν ἔρρεεν ὀπίσω εἰς τὴν θάλασσαν!

Τὰ πλοῖα ἐφοβοῦντο πολὺ τὸ μέρος ἐκεῖνο, διότι, ὅταν ἤρχετο ἡ παλίρροια, ἦκουαν ἓνα ὑπόκωφον κρότον καὶ ἐδλεπαν μίαν δίνην, ἢ ὁποῖα ἐσχηματίζετο ἐκεῖ καὶ ἐγένετο ὡς στόμα γιγαντιαίου χωνίου, ὅπου τὸ νερὸν κατεπίνετο, κατεβαθρόνετο, χωρὶς νὰ ἤξέυρῃ κανεὶς ποῦ πηγαίνει. Ὁ Νικόλας Δερρῆς ἐρριψε μίαν ἡμέραν ἓνα κομμάτι ξύλο, διὰ

νὰ ἰδῆ τί θὰ γίνῃ καὶ τὸ ξύλο παρεσύρθη ἀπὸ τὸ ρεῖμα, ἐβυθίσθη, κατόπιν ἐσηκώθη ὀρθιον, ἤρχισε νὰ στρέφεται, νὰ περιδινῆται με ἰλιγγιώδη ταχύτητα, καὶ κατόπιν ἐχάθη διὰ παντός!

Ἦτο ἐκεῖ ἡ Μηλιὰ καὶ τα εἶδεν ὅλα. Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἤσθάνετο μίαν παράδοξον ἔλξιν πρὸς τὸν Μεγάλον Βράχον, — ἔλξιν περιεργείας καὶ φόβου μαζί.

Ἐνα πρωὶ, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο ἀμπεωτῆς (τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης δηλαδὴ εἶχον ἀποσυρθῆ, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν ἀργότερα με τὴν παλίρροιαν,) ἡ Μηλιὰ ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὸν ἄμμον, πλησίον τοῦ βράχου. Ἐξαφνα ἤκουσεν ἓνα μικρὸν τρίξιμον, παρατεταμένον, ὡς νὰ ἐξύνετο κάπου τὸ ἔδαφος. Ἐστάθη προσεκτικὴ νὰκούσῃ καλλιτέρα. . . Ὁ παράξενος κρότος ἐξηκολούθει καὶ σὲ ὀλίγον βλέπει ἐμπρὸς της νάνασσηκόνεται ἡ ἄμμος καὶ νὰ παραμερίζῃ. . . Πρῶτα ἐφάνη μίαν δαγκάνα, κατόπι μίαν ἄλλη, καὶ ἐπὶ τέλος, με μεγάλας προσηθείας, ἓνας μεγάλος κἀβουρας ἐβγήκε μέσα ἀπὸ τὴν ἄμμον καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἡ Μηλιὰ τὸν ἐκυνήγησε καὶ τὸν ἀναποδογύρισε με τὴν ράχην, διὰ νὰ μὴ της φύγῃ. Τί ἔκτακτον πρᾶγμα θὰ ἐπῆγαιεν εἰς τοὺς γονεῖς της! Ἄ, καλὰ ἐφάρευσε σήμερα, καὶ χωρὶς δίχτυα μάλιστα! Μ' ἓνα τέτοιον σιδεροκἀβουραν — ὅπως ὀνομάζουν τοὺς μεγάλους αὐτοὺς καρκίνους, — ἤμποροῦσε νὰ χορτάσῃ ὅλη ἡ οἰκογένεια!

Καὶ ἐνῶ τὸ δυστυχισμένον ζῶον ἐκινουῦσε με ἀγωνίαν τὰ μακρὰ του ποδάρια, ἀπελπισμένον ποῦ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ Μηλιὰ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ εἶδε νὰ βγαίνει. Ἀπὸ ποῦ νὰ ἦλθεν ἄραγε; Ἀπὸ τὴν στερῆαν; Ἀδύνατον! Τὰ ζῶα αὐτὰ ἀποζήτουν πάντοτε τὰ ὑγρά κοιλώματα τῶν βράχων καὶ κρύπτονται εἰς τὰς λειχηνας τῆς θαλάσσης ὅταν εἶνε ἀμπεωτῆς. . . Ὁ κἀβουρας ἐφαίνετο ὅτι ἐβγήκε καθαυτὸ μέσα ἀπὸ τὸν Μεγάλον Βράχον, διὰ νὰ ἤμπορῆσῃ λοιπὸν νὰ περάσῃ, σημαίνει ὅτι ὑπῆρχε κάποια τρύπα. Ἡ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ σκάπτῃ με τὰ χεράκια της ἀλλὰ μολονότι ἡ ἄμμος ἦτο μαλακὴ καὶ εὐκολόσκαπτος, τὰ χεράκια τῆς Μηλιᾶς δὲν ἐφθάναν.

«Θὰ γυρίσω αὔριο μ' ἓνα πτυάρι», ἐσκέφθη.

Καὶ ἐπῆρε τὸν κἀβουραν καὶ τὸν ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ὁ Γιαννάκης, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ κατατρομαγμένος ποτὲ του δὲν εἶχεν ἰδῆ ὁ καίμενος τόσο μεγάλον κἀβουραν! Ἡ μητέρα τῆς Μηλιᾶς τὴν ἠρώτησε ποῦ τὸν ἦρε καὶ ἐκείνη εἶπεν ἀπλῶς, ὅτι τὸν ἔπιασε καθὼς ἔτρεχεν εἰς τὴν ἄμμον. Ἄλλο τίπο-

τε δὲν ἠθέλησε νὰ εἶπῃ. Φαίνεται, ὅτι εἶχε τὸν σκοπὸν της. . .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Μηλιὰ ἐπῆγεν ἐκεῖ μ' ἓνα πτυάρι, καὶ σκάψασα, ἀνεκάλυψε μίαν μεγάλην τρύπαν, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ἔχουσεν ἀποφασιστικῶς πρῶτα τὰ χεράκια της, ἔπειτα τὸ κεφάλι της, ἔπειτα ὅλον της τὸ σωματάκι. Ἐξαφνα μίαν πνοὴ ἄνεμου τῆς ἐμαστίγωσε τὸ πρόσωπον. Μπᾶ! ἀπὸ ποῦ ἐφυσούσεν αὐτὸς ὁ ἄνεμος;

Ἡ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ ἐρπῃ ἐμπρός, προχωροῦσα με ὅλον τὸ σκοτάδι, καὶ με κίνδυνον νὰ κρημισθῇ μέσα εἰς κανένα βράθρον, ἢ νὰ δαγκωθῇ ἀπὸ κανένα ἄγνωστον ἔρπετον, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ της ἔλεγεν ὁ πατέρας της.

Ἐπὶ τέλος εἶδε φῶς. . . Τὸ θάρρος της ἐμεγάλωσε, καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ στενὸς καὶ σκοτεινὸς ἐκεῖνος ὑπόγειος

διάδρομος βαθμηδὸν ἐπλατύνετο καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς μέρος πλατὺ καὶ εὐρύχωρον, ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τοῦ Μεγάλου Βράχου, τοῦ πανταχόθεν κλειστοῦ καὶ ἀπροσίτου! Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὴν χαρὰν τῆς Μηλιᾶς!

Μέσα λοιπὸν ὁ βράχος ἦτο κενός. Ὁμοίως πραγματικῶς με ὑψηλὸν πύργον, ἔχοντα διὰ στέγασμα τὸν οὐρανόν. Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν τοιχωμάτων του, γύρω, ἐφώλευαν γλάροι καὶ ἄλλα θαλάσσια πτηνά. Κάτω ἡ ἄμμος ἦτο ὑγρὰ καὶ σὲ ὀλίγον, με τὴν καλλιόριαν, θὰ ἐσκεπάζετο ἀπὸ νερὸν διότι τὰ φύκη, αἱ λειχηνας καὶ σωροὶ ξύλων παντοειδῶν, ἐμαρτύρουσαν ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Βράχου ἐσυγκοινωνοῦσε με τὴν θάλασσαν. Ἀπέναντι τῆς Μηλιᾶς ὑψώνετο μίαν γιγαντιαία κλιμαξ, ἀποτελουμένη ἀπὸ

ὀγκολίθους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συσσωρευμένοι ὁ ἓνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Με τὴν συνήθη της εὐκίνησιαν ἡ Μηλιὰ ἀνῆλθεν ὅλην αὐτὴν τὴν κλίμακα, καὶ ἄμα ἐφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, εὐρέθη παρὰ τὴν εἴσοδον ἐνὸς σπηλαίου βαθυτάτου. Ὁ θόλος του ὁμοίως με θόλον ἐκκλησίας, καὶ ἦτο τόσο ὠραῖον, τόσο μεγαλοπρεπές, ὥστε ἡ Μηλιὰ ἀνέκραξε με θαυμασμόν:

— Ὡ, τί λαμπρὸ παλάτι!

Καὶ ἐσκέφθη:

«Θὰ εἶνε τὸ παλάτι καμμιᾶς Νεραϊδας; αὐτὴ μ' ἔκαμε βέβαια νὰ ἔλθω εἰς ἐδῶ, διὰ κάτι τι τὸ ὁποῖον θὰ το μάθω ἀργότερα.»

(Ἐπεται συνέχεια.)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραῖν

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Χαρόπης ὁ κύρ. Γενάρης μεσ' ἐτὴν βαροχειμωνία
μολὶς ἔπροβαλε, ἀρχίζει ἡ καρδιά μας νὰ γελά,
γιατί αὐτὸς μᾶς φέρνει πάντα τὴν χρυσὴ πρωτοχρονία
καὶ ὠρατοὺς μποναμάδες καὶ γλυκίσματα πολλὰ.

Μ' ὅλα τὰ γεράματά του καὶ τὰ κτάσπρα μαλλιά του
ἔχει λεβεντιά καὶ χάρι καὶ 'σὰν παλληκᾶρι ἰμοιάζει
κι' ὅλα τὰ παιδάκια βλέπει 'σὰν ἐγγόνια, 'σὰν παιδιὰ του
κι' ἀθθονα κι' ὠρατὰ δῶρα καὶ παιγνίδια τὰ μοιράζει.

— Καλῶς ὄρισες, παππούλη! κάθησε νάναπαυθῆς
θέλεις πῆττα; θέλεις κόττα καὶ κρασί κι' ὀπωρικά
Φάγε, πιέ! Νὰ τὸ τραπέζι! Ἐλα νὰ μας εὐχνηθῆς
κ' εὐτυχία κάθε χρόνο νὰ μας φέρνης τακτικά.

Εἶμαι φρόνιμο παιδάκι κι' ὄσα κι' ἂν μου δώσης δῶρα
καὶ στολιδία καὶ παιγνίδια, 'ς τὰ φτωχὰ θὰ τὰ μοιράσω,
'ς τὰ παιδάκια, ποῦ στενάζουν ὀρφανὰ 'ς τὸν κόσμον τώρα,
καὶ θὰ τὰ παρηγορήσω καὶ μαζί τους θὰ γιορτάσω.

Πρόβαλε, καλὲ Γενάρη! τὸ χεράκι σου φιλῶ
καὶ τὰ κάλλανδα σου ψάλλω καὶ χορεύω καὶ γελῶ
κ' οἱ γονεῖς μου με φυλάγουν με ἀνοικτὴ τὴν ἀγκαλιά
νὰ μου δώσουν τὴν εὐχή τους μυρωμένη με φιλιὰ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ 'ΣΤΟ ΘΕΟ

Κάθε καρδιά μύριας εύχαις χαρούμενη μ'ας στέλλει!
"Ανθη μ'ας λένε δόδοροσα μεσ' 'ς τής ζωής τὸ δρόμο,
Μ'ας λένε ἀκόμη πὼς ἐμείθε εἴμαστε τόσοι ἀγγέλοι,
Ποῦ μόνα τὰ λευκὰ φτερά μ'ας λείπουν ἀπ' τὸν ὦμο.

"Αν εἶνε ἀλήθεια πὼς 'ςεμᾶς ὄλο τὸ φῶς Σου χύνεις,
Γυρτοὶ μπροστά Σου στέκουμε καὶ Σὲ παρακαλοῦμε:
Εἰς τοὺς γλυκεῖς μ'ας τοὺς γονεῖς κάθε εὐτυχία νὰ δίνης
Καὶ 'ςτὸ πλευρὸ τους κάνε μ'ας χρόνια πολλά νὰ ζοῦμε.

"Ανθη παιγνίδια χάριζε 'ς τὴ φτερωτὴ μ'ας νειώτη
Κι' ὅταν μεγάλοι γίνουμε 'ς τὴ σκέψη καὶ 'ς τὸ σῶμα,
Διατήρησέ μ'ας πάντοτε τὴν παιδικὴ ἀθωότη!

Μ' ἂν ἴσως γίνουμε κακοί, καὶ τὴ χρυσὴ μητέρα
'Σ τὸν πόνο τήνε κάμουμε πικρὸ νάνοιγγ στόμα,
"Ὡ, ἀπὸ τώρα πάρε μ'ας σιμά Σου 'ς τὸν αἰθέρα!

[Κατὰ τὸν ἱταλὸν ποιητὴν Πράτη]

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΤΖΩΚΗΣ

ΤΡΕΙΣ ΠΕΝΤΑΡΕΣ

(Ρωσικὸν παραμῦθον)

"Ἦταν μία φορὰ ἓνα ὄρφανὸ παιδί καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, διὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του. Πηγαίνει εἰς ἓνα πλοῦσιον χωρὶκὸν καὶ μισθώνεται ὑπρέτης. Ὁ χωρὶκὸς ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν δὲν τον ἀδικοῦσε. "Ἄμα ἐτελειώσεν ὁ πρῶτος χρόνος, τοῦ βάζει ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἓνα σακκὶ χρήματα καὶ τοῦ λέγει:

— Μὲ ὑπρέτητες πιστὰ πάρε ὅσα θέλῃς.

Κ' ἐβγήκε ἔξω. Πλησιάζει τὸ ὄρφανὸ 'ςτὸ τραπέζι καὶ σκέπτεται: «Τί νὰ κάμω τώρα, πόσα νὰ πάρω διὰ τοὺς κόπους μου, γὰ νὰ μὴν ἀμαρτήσω 'ςτὸ Θεό;»

Ἐπῆρε μία πεντάρα μοναχά, ἐπῆγε 'ςτὸ πηγάδι καὶ τὴν ἔρριξε 'ςτὸ νερό: «Ἄν δὲν βουλιάξῃ, εἶπε, τότε θὰ τὴν πάρω! Αὐτὸ θὰ εἶπῃ, πὼς ἐδόουλεψα τ' ἀφεντικὸ μου πιστεμένα».

Ἦ πεντάρα ἐβουλιάξῃ.

"Ἄν ἦτο ἄλλος κανεὶς εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἐκλαίε, θὰ ἐλυπεῖτο καὶ ἀπὸ τὴν στενωχωρίαν του δὲν θὰ ἤξευρε τί νὰ κάμῃ ἐκεῖνος ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτὰ! «Φαίνεται, λέγει, πὼς δὲν ἐδόουλεψα καλά, δὲν ἐκοπίασα πολὺ τώρα θὰ καταβάλλω περισσότερον ζῆλον!»

Καὶ ἔπιασε πάλιν τὴν ἐργασίαν του — φωτιὰ μοναχῇ! Ἐτελείωσεν ἡ προθεσμία, ἐπέρασεν ἀκόμη ἓνας χρόνος. Ὁ ἀφέντης τοῦ βάζει πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τὸ σακκὶ μὲ τὰ χρήματα.

— Πάρε, τοῦ λέγει, ὅσα σοῦ βαστᾷ ἡ ψυχὴ σου.

ρικοί παραπονοῦνται, πότε διὰ τὴν σποράν των, ποῦ δὲν ἐπιτυγχάνει, πότε διὰ τὰ ζῶα των, ποῦ δὲν προκόπτουν, τοῦ ἀφέντη τοῦ ὄρφανοῦ αἱ ἐργασίαι πηγαίνουν περίφημα. Ἐπέρασε καὶ ἡ τρίτη χρονία. Ὁ ἀφέντης χύνει ἓνα σωρὸ χρήματα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι:

— Πάρε ὅσα ἐπιθυμῆς ἡ ψυχὴ σου, δικός σου εἶνε ὁ κόπος, δικά σου εἶνε καὶ τὰ χρήματα:

Καὶ φεύγει καὶ τὸν ἀφίνει. Πέρνει καὶ πάλιν τ' ὄρφανὸ μία πεντάρα, τὴν ρίχνει εἰς τὸ πηγάδι καὶ τί βλέπει; — τὴν τελευταίαν πεντάρα ποῦ ἔρριξε καὶ τὰς δύο πρώτας μαζὶ, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ νεροῦ! Τὰς ἐσύναξε, ἐμάντευσεν ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνταμοιβεῖ διὰ τοὺς κόπους του, κ' ἐπῆρε τὸ δρόμο νὰ πάῃ 'ςτὸ χωριὸ του.

"Ἐξαφνα συναντᾷ ἓνα ἔμπορο, ποῦ πῆγαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοῦ δίδει καὶ τὰς τρεῖς πεντάρας, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀνάψῃ ἓνα κερί ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας.

Ἐμῆθε ὁ ἔμπορος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δίδει ἀπὸ τὰ χρήματά του διὰ κερί, καὶ τοῦ πέφτει ἀπὸ τὴν τσέπη του μία πεντάρα τοῦ ὄρφανοῦ. "Ἐξαφνα ἀπὸ τὴν πεντάρα αὐτὴ ἀναψε φωτιὰ. "Ὅσοι ἦσαν 'ς τὴν ἐκκλησίαν ἐθαύμασαν κ' ἐρωτοῦσαν.

— Ποὺς ἔρριξε τὴν πεντάρα κάτω; Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε κανένας δίκαιος καὶ καλὸς χριστιανός.

— Ἐμένα μοῦ ἔπεσε, λέγει ὁ ἔμπορος, μοῦ τὴν ἔδωσε ἓνας κάποιος ἐργάτης νὰνάψω κερί.

Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεξαν καὶ ἀναψαν τὰ κηρία των ἀπὸ τὴν πεντάραν, ὁ δὲ ἔμπορος ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν δρόμον, καὶ βλέπει ποῦ μερικὰ παιδιὰ ἐπίασαν ἓνα γατάκι καὶ τὸ ἐβασάνιζαν. Τὸ ἐλυπήθη.

— Πωλήσατέ μου το, παιδιά, αὐτὸ τὸ γατάκι, τοὺς λέγει.

- Πάρε το.
- Πόσα θέλετε;
- Δόσε μ'ας μία πεντάρα.

"Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ὁ ἔμπορος τὴν ἄλλη πεντάρα τοῦ ὄρφανοῦ κ' ἐπῆρε τὸ γατάκι.

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ ἔμπορος ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ταξιδί, ἀρμάτωσε ἓνα καράβι καὶ λέγει μόνος του: «Ἄς πάρω μαζὶ μου καὶ τὸ γατάκι, νὰ πιάνη μέσα 'ςτὸ καράβι ποντικακία.»

Ἐσηκώθη τὸ καράβι 'ςτὰ πανιά κ' ἐτράβηξε σὲ μέρη μακρυνά. Ἐφθάσε εἰς ἓνα βασιλεῖο, ποῦ εἶχε πῆσῃ ἓνα μεγάλο κακὸ. Ἐγέμισε ὁ κόσμος ποντικούς μικροὺς καὶ μεγάλους. "Ὅπου καὶ ἂν πᾶς, ὅπου κι' ἂν σταθῆς κοπάδια ὀλόκληρα! Γάτα τί θὰ εἶπῃ δὲν ἤξευραν. Ἐμεινεν ὁ ἔμπορος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὁ ξενοδόχος τοῦ ἔδωσε ἓνα τέτοιο δωμάτιον ποῦ κανεὶς δὲν ἐτόλμοῦσε νὰ βάλῃ τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ποντικῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΚΥΚΛΑΜΙΑ

Πῶς μ' ἀρῶς ἡ κυκλαμιά,
Πῶς μακρὰ, 'ςτὴν ἔρημιά,
Βγαίνει πάντοτε μοναχῇ!
Αὐτὴ κήπους δὲν ποθεῖ.
'Στὸν σχιστὸ τὸν βράχο ἀνθεῖ.
'Στὸ βουνὸ τὴν ἀγρία ραχὴ.

Πῶς μ' ἀρέσει κ' ἡ καρδιά,
Πῶς σκορπᾷ μρωδιὰ.
Κροφῇ πάντα καὶ μοναχῇ!
Πῶς μὲ τὴν τρελλὴ ζωὴ,
Μὲ τὸν κόσμον τὴν βοή,
Γνωμιὰ δὲν θέλει τάχῃ!

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 54ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθῶσων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1898

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον τῶν λύσεων, παρακαλοῦνται νὰ ἀναγνώσουν μετὰ προσοχῆς καὶ νὰ συμμορφωθοῦν κατὰ γράμμα πρὸς τοὺς κατωτέρω (ἐν σελ. 11-12) δημοσιευομένους Ὁροὺς, οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύσεων.

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομητῶν μ'ας ἰδιαίτερον ἐπὶ τοῦ ὅρου τοῦ Χάρτου τῶν Ἀλύσεων, ὁ ὁποῖος εἶνε νῆος καὶ πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ τίθεται ἐν χρῆσει: εἶνε δὲ ἀπαραίτητος.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Πρὸς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς συνδρομητὰς μ'ας, παλαιοὺς καὶ νέους, συνιστῶμεν νὰ ἀναγνώσῃ μετὰ προσοχῆς τὰ δώδεκα κεφάλαια τοῦ Ὁδηγοῦ καὶ νὰ συμμορφωνοῦνται ἐκάστοτε μὲ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.]

Κεφάλαιον Α' ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» οἱ θελόντες νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τῆς καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς, νὰ νταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά, κτλ. κτλ. λαμβάνουν συνήθως ἓν ψευδώνυμον.

Τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀναγκαῖοτατον, ἂν μάλιστα τηρῆται ὑπὸ τοῦ κατόχου τοῦ ὄμοι τὸ δυνατόν μυστικόν, ὥστε νὰ μὴ το ἤξε ὕρη παρὰ μόνον αὐτὸς καὶ ἡ Διάπλασις. Τότε ἡ Ἀλληλογραφία, ἡ διεξαγομένη δημοσίᾳ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔχει τὸ θέλητρον τοῦ μυστηρίου καὶ γίνεται πολὺ ἐλκυστικὴ, μετὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ψευδωνύμων, ἐφ' ἑτέρου δὲ ἡ Διάπλασις ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν νὰ παντᾷ, νὰ συμβουλεύῃ ἢ καὶ νὰ κάμῃ ἐνίοτε παρατηρήσεις πρὸς τοὺς φίλους τῆς, χωρὶς νὰ τοὺς ἐκθέτῃ δημοσιεύουσα τὰ ὀνόματά των.

Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ θελήσουν βεβαίως καὶ αὐτοὶ νὰ λάβουν ψευδώνυμον, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων.

Ἄρθρον 1. — Πᾶς συνδρομητῆς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἢ ἀδελφὸς αὐτοῦ, δικαιούται νὰ λάβῃ ὄνομα ἢ ἓν μόνον ψευδώνυμον καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς συνδρομῆς του, εἴτε ἐν μόνον ἔτος διαρκῆ, αὐτῇ εἴτε περισσότερα.

Ἄρθρον 2. — Ἄν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀναγκασθῇ ποτε δι' οἷον—δήποτε λόγον νὰ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον, ὁφείλει νὰ στείλῃ συγχρόνως μετὰ τὴν πρότασίν του καὶ ἓν φράγκον. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, ἐν μέρος θάφαιρηται διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ψευδωνύμων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ κατατίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων Μαθητῶν.

Ἄρθρον 3. — Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Δύνανται ὅμως ὁ συνδρομητῆς νὰ στείλῃ πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ἀναθεῶν εἰς τὴν Διάπλασιν τὴν φροντίδα τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλληλοτέρου. Ἡ ἐγκρισὶς ἢ ἡ ἀπόρριψις ἢ ἡ ἐκλογή ἑνὸς ψευδωνύμου ἀνακοινούται πρὸς τὸν προτείνοντα διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ φύλλου.

Ἄρθρον 4. — Ἀπαράδεκτα κατ' ἀρχὴν εἶνε τὰ ψευδώνυμα α') τὰ ἀνήκοντα ἤδη εἰς ἄλλους, διατελοῦντας ἐπιπροσδοκῶντα β') τὰ ὁμοιάζοντα πρὸς ἄλλα προεγκριθέντα γ') τὰ δυνάμενα νὰ παραβλάψωσι τὰ συμφύρονα τοῦ φύλλου θεωρούμενα ὡς ἐπιλήψιμα ὑπὸ τῆς λογοκρισίας ἑξῶν Κρατῶν καὶ δ') τὰ ὀνόματα συγχρόνων ζώντων ἀνδρῶν.

Κεφάλαιον Β' ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ σύνταξις τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευομένων Παιδικῶν Πνευμάτων καὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων εἶνε ἀνατεθειμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς. Ἐκαστὸς δύναται νὰ στείλῃ πρὸς δημοσίευσιν Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Πνευματικὰ Ἀσκήσεις, ἐξ ὧν ἡ Διάπλασις ἐκλέγει καὶ δημοσιεύει τὰ καταλληλοτέρτα.

Ἐ ἀναγινώσκων τὰ ἐκάστοτε δημοσιεύομενα, δύναται, ἂν εἶνε εὐφυῆς, νὰ ἐπινοήσῃ καὶ μόνος του νέα. Εἰδικὰς ὁδηγίας πρὸς σύνταξιν αὐτῶν δὲν δύναμεθα νὰ δώσωμεν, διότι τὰ μὲν Παιδικὰ Πνεύματα, δὲν ὑπάγονται εἰς ὄρισμένους κανόνας, τὰ δὲ εἶδη τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων (Αἰνιγμάτων, Λεξιγρίφων, Συλλαβογρίφων, Γρίφων, Προβλημάτων, Ἐλλειπτοσυμφώνων, Φωνηεντολίπων, Πυραμίδων, Κλιμακωτῶν, Κυβολέων, Ἀκροστοιχίδων, Μεσοστοιχίδων, Μαγικῶν Γραμμάτων κτλ. κτλ.) εἶνε τόσον πολλὰ καὶ ποικίλα, ὥστε θὰ ἐχρειάζοντο σελίδες ὀλόκληραι, ἂν ἠθέλαμεν νὰ δώσωμεν ὁδηγίας περὶ ἑνὸς ἐκάστου. Εὐτυχῶς ἡ πεῖρα τῶν καταγινόμενων εἰς τὰ τοιαῦτα, ἀναπληροῖναι βαθμηδὸν τοὺς κανόνας καὶ τὰς ὁδηγίας.

Αἱ πρὸς δημοσίευσιν στελλόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, καθὼς καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, πρέπει νὰ γράφονται εἰς ἑξῆς χωριστὸν φύλλον χάριτος, μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ στέλλοντος, ἢ μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχη καὶ θέλῃ νὰ δημοσιευθῆν μετὰ ψευδώνυμον.)

Ἡ Διάπλασις οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ δημοσιεύῃ τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτήν, οὔτε ποτε δίδει τὸν λόγον, διατὶ δὲν τα ἐδημοσίευσεν. Ἐκλέγει καὶ δημοσιεύει τὰ καλλίτερα, ἀπορρίπτει δὲ πάντα τὰ λοιπὰ ἀδιακρίτως καὶ ἂν ἐξαρθῇ ἢ τῶς πάσης προσωπικῆς συμπαθείας εἴτε διότι δὲν εἶνε καλά, εἴτε διότι ἔτυχε νὰ δημοσιευθῶν ἄλλοτε, εἴτε διότι ὁμοιάζων μετὰ ἄλλα δημοσιευθέντα κτλ. κτλ. Ἄλλως τε λαμβάνει τόσον πολλὰ ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διδῇ λόγον δι' ἓν ἕκαστον. Οἱ φίλοι τῆς λοιπὸν ἀστή-στέλλον ὅσα Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Πνευματικὰ Ἀσκήσεις συνθέτουσιν καὶ ἂς μὴ ἐρωτοῦν ποτὲ ἂν θὰ δημοσιευθοῦν ἢ διατὶ δὲν ἐδημοσιεύθησαν, διότι ἀπάντησιν δὲν θὰ λαμβάνουν κατ' ἀρχὴν.

Ἄλλωθις. — Ἐκτός τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος, τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς βραβευομένων Διηγημάτων, Ποιημάτων, Μεταφράσεων καὶ Εἰκόνων, οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως οὐδὲν

δύνανται νὰ δημοσιεύουσιν εἰς τὸ φύλλον.

Ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» συντάσσεται ὑπὸ ἐιδικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν ἀνεγνωρισμένης ἀξίας. Ὡστε οἱ συνδρομηταὶ μ'ας πρέπει νὰ μάθωσιν, ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ τὴν ἐρωτῶσιν ἂν δέχεται ἔργα τῶν πρὸς δημοσίευσιν. Εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις ἡ Διάπλασις δὲν ἀπαντᾷ ποτέ.

Ἀναγινώσκει ὅμως πάντοτε μετὰ προθυμίας καὶ χάρις τὰ πρωτόλεια τῶν φίλων τῆς, ὅσα ἐνίοτε τῇ στέλλουσιν, ὅχι διὰ νὰ τα δημοσιεύσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τοῖς εἰπῇ τὴν γνώμην τῆς.

Κεφάλαιον Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΛΥΣΕΩΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» προτείνει κατ' ἔτος τρεῖς Διαγωνισμοὺς πρὸς εὐρέσιν τῶν Ἀλύσεων ἐν τοῖς φυλλαδίοις αὐτῆς δημοσιευομένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων (ἴτοι: Αἰνιγμάτων, Γρίφων, Προβλημάτων, κτλ. κτλ.) Ὁ πρῶτος περιλαμβάνει τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰς δημοσιευομένας ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Ἰανουαρίου, μέχρι τοῦ τελευταίου τοῦ Ἀπριλίου ὁ δεῦτερος τὰς ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Μαΐου, μέχρι τοῦ τελευταίου τοῦ Αὐγούστου καὶ ὁ τρίτος τὰς ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Σεπτεμβρίου, μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου τοῦ Δεκεμβρίου. Ὡστε ἔχομεν ἓνα Διαγωνισμὸν Ἀλύσεων κατὰ τετραμηνίαν.

Ὁροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀλύσεων.

Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύσεων, διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἴτοι: εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως, τοῦτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκάτων συμπληρωμένων.

Ἡ Μεσαία Τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντες ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν συμπληρωμένων.

Εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν τέλος κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω—διότι τὴν «Διάπλασιν» ἀναγινώσκουν ἀπλήρως καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν μ'ας, καὶ οἱ γονεῖς, καὶ οἱ πάπποι ἀκόμη!

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιαίρεσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως θὰ συναγωνίζεταί μετ' ἀσυνομιλήκων τοῦ Πᾶς συνδρομητῆς καὶ πάσα συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύσεων: δύναται δὲ

Τούτο γίνεται ανέκαθεν, διότι οι αναγνώσται της «Διαπλάσεως» αγαπούν πολύ το περιοδικόν των και πάντοτε το συνιστούν και εις άλλους, και τους προτρέπουν όπως εγγράφονται συνδρομηταί. Μίαν φοράν ένας φίλος της «Διαπλάσεως», ο *Όρφεύς*, τῆς ἔγραψε: *Διάπλασις μου, θά ξεσπαθώσω και τὰ σου ἐγγράφω* πλήθος συνδρομητῶν. Ἡ φράσις αὕτη ἐγράφη εἰς τὴν «Ἀλληγογραφίαν» και ἤρσε τόσο πολλοὺς εἰς ὄλους τοὺς φίλους μας, ὥστε ἐκτοτε καθιερώθη.

Ἡ μεγάλη εὐδοκίμια τοῦ περιοδικοῦ, μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ «Ξεσπάθωμα», εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν, ἀξιώνοντες διόντες τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν, νὰ καταστήσουν τὴν ἑλληνίδα «Διάπλασιν» ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐν τῶν ἀρίστον παιδικῶν περιοδικῶν ὄλου τοῦ κόσμου! Ὅποια εὐγενῆς φιλοδοξία!

Διὰ τοῦτο οἱ φίλοι μας ἀντιλαμβάνονται τὸ ξεσπάθωμα ὡς καθήκον. «Τὸ ξεσπάθωμα εἶνε καθήκον, — ἔγραψεν ἡ φίλη μας *Μαρία Παυλάκη* — και τὸ καθήκον δὲν ἔχει οὔτε ὄρια οὔτε τέλος.» Καὶ πραγματικῶς τὸ ξεσπάθωμα ἐξακολουθεῖ και θὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ὅσοι ἐκ τῶν νέων συνδρομητῶν θελήσουν νὰ ξεσπαθώσουν, πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι οὐδεὶς ἐγγράφεται συνδρομητὴς εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἀνευ προσηλυτικῆς. Μαζὶ λοιπὸν μετὰ τὰ ὄματα τῶν συνδρομητῶν, τοὺς ὁποίους τυχὸν θὰ κάμουν, πρέπει νὰ στέλλουν, και τὸ ἀντίκτιον τῆς συνδρομῆς των. Καὶ διὰ κάθε νέον συνδρομητὴν, ὁ διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἐγγράφων αὐτὸν λαμβάνει παρὰ τῆς «Διαπλάσεως» ὡς δῶρον, ἐν Γραμματίῳ ἀξίας μίαις δραχμῆς (ἢ ἐνὸς φράγκου, ἐν ἡ συνδρομῇ εἰς ἐξωτερικῇ) ἐπιθυμῶμενον εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως». (Ὅπως οὖν τοῦ γραμματίου, ὑπάρχει λεπτομερὴς ὁδηγία περὶ τῆς χρήσεώς του).

Κεφάλαιον Θ
TAMEION ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, τῆς εὐγενῆ ἀπαιτήσεως τῶν φίλων τῆς, ἔχει ἀνιδρύσῃ τὸ και ἄλλο ε λειτρούργησαν «*Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπορῶν ἐπιμελῶν μαθητῶν και μαθητριῶν.*»

Ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμεῖου τούτου εἶνε ἡ δωρεὰν παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως» εἰς παιδία ἐπιμελῆ και φιλόμουσα, ἀλλὰ πτωχὰ, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἠδύναντο ἄλλως νὰποκτήσουν αὐτήν. Οὕτως ἀπέναντι τοῦ συναρμόμιου ποσοῦ στέλλονται εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» και τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς εἰς τὰ ἐν Ἀθῆναις και ἀλλοχοῦ Σχολεῖα, ὅπως διανεμῶνται ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀρισταύοντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις μαθητῶν και μηητριῶν.

Μέχρι τοῦδε εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο κατετέθησαν περὶ τὰς 200 δραχμαί. Ἰπάρχει δὲ ἐλπὶς ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο μέχρι τέλους τοῦ τρέχοντος σχολικοῦ ἔτους θαῦξήθῃ ἀκόμη, ὥστε νὰ σταλάσω εἰς τὰ Σχολεῖα ἀρκετοὶ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» και νὰ χαροποιήθω δι' αὐτῶν πολλὰ πτωχὰ παιδία.

Εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο εἶνε δεκτὰ οἰαδήποτε ποσά, και τὰ ἐλάττωτα, ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας και παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ. Εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπορῶν κατατίθεται ἐπισημὸν τὸ περιεῖσμα τῶν γραμματισμῶν τῶν *Μικρῶν Μυστικῶν*, και τὰ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν *Ψευδοῦντων* εἰσπραττόμενα, ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῆς δι' αὐτὰ ὑπηρεσίας. Τὰ ὄματα τῶν εἰσπραττόμενων μετὰ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ἐκάστου, δημοσιεύονται τακτικῶς εἰς τὴν «Διάπλασιν.»

Κεφάλαιον Ι
Η ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ νέοι συνδρομηταί δύνανται νὰποκτήσουν τὴν σειράν τῶν τῶμων τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ ὅποιον ἐνεγράψωσαν.

Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 28 τόμοι. ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ὁ δευτέρος (1880) δὲν ὑπάρχει, ἐξαντληθεὶς πρὸ πολλοῦ.

Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 24 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Α' Περιόδου.» Διότι ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διαπλάσις» ἤλασε σχήμα και εἰσήλθεν εἰς τὴν Β' Περίοδον.

Ἐκ τῶν 24 τῶμων τῆς Α' Περιόδου, ὁ 1ος, ὁ 3ος, ὁ 8ος, ὁ 12ος, ὁ 13ος, και ὁ 14ος, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα ἀντίτυπα μᾶς ὑπολείπονται, τιμῶνται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἦτοι πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

Οἱ ἔξης τόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντίτυπα μᾶς περισσεύουν, ἦτοι ὁ 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος και 24ος, εἶνε ὑποτιμημένοι και τιμῶνται ἕκαστος δραχμ. 1 διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, δραχμ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἑσπέραις, και φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ, ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὁ δὲ 40ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ ἐντέλως, εἶνε ὑπερτιμημένος, και τιμᾶται φ. 10.

Οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντες 4 τόμοι τῆς Β' Περιόδου τιμῶνται ἕκαστος ἄδεταις μὲν φρ. 7, χρυσόδρακος δὲ φρ. 10.

Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται και χρυσόδρακοι, ἀνὰ δύο, ἀποτιλοῦντες ἐν βιβλίον (ὁ 3ος μετὰ τὸν 4ον, ὁ 5ος μετὰ τὸν 6ον, ὁ 7ος μετὰ τὸν 8ον και καθεστῆς) εἰς τὴν τιμὴν δὲ τῶν δύο ὁμοῦ πρέπει νὰ προστίθενται φρ. 3 διὰ τὸ δεξιμόν. Π. χ. ὁ 3ος τόμος τιμᾶται φρ. 2,50 ὁ 4ος τιμᾶται φρ. 1. Οἱ δύο μαζί δεμένοι τιμῶνται φ. 50.

Οἱ ἀνωτέρω τόμοι πωλοῦνται και ὀλοι μαζί, και χωριστὰ ἕκαστος. Ὅστε ὁ ἔχων ἑλληνηπλήθην σειράν τῆς Διαπλάσεως, δύνανται νὰ τὴν συμπληρώσῃ, ἀγοράζων μόνον τοὺς τόμους, οἱ ὅποιοι τοῦ λείπουν.

Κεφάλαιον ΙΑ
ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΛΛΕΙΠΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἶνε προπληρωτέα, ἐπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ τὴν λαμβάνῃ, πρέπει πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομὴ του νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ἄλλως ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλου διακόπτεται.

Κατ' ἔτος ἡ Διάπλασις προκηρύσσει Λαχεῖον, Δωρῶν, ἀξίας ἄνω τῶν 700 δραχμῶν, τὰ ὅποια ἀπονέμονται διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς. Εἰς τὴν κληρωτῖδα ὁμοῦ τίθενται τὰ ὄματα μόνον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των μέχρις ὀρισμένης προθεσμίας (φέτος π. χ. : μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου.)

Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων και παραγγελία και ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθινομένη πρὸς τὸν κ. *Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν και ἐκδοτὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»* ὁδὸς *Διόδου 119, Εἰς Ἀθῆνας.* Τὸ ἀντίκτιον τῶν συνδρομῶν και τῶν ἄλλων παραγγελιῶν στέλλεται διὰ τραπεζικῶν ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἐλλείψει δὲ τοιούτων διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων ἐσφραγισμένων ἐντὸς λεπτοῦ καρτονίου, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ποσὰ μικρότερα τῶν πέντε φράγκων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε δε-

κτὰ και εἰς γραμματισμῶν παντὸς Κράτους (προτιμωμένων τῶν γαλλικῶν και ἀγγλικῶν). Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα ἀνάγκη νὰ στέλλεται *συστημένη.*

Ὁ πληρώνων ἔτησίαν συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μᾶς *ταινίας τυπωμένης*, ὑπὸ τὴν ὅποιαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν διευθύνσεως, ἐντὸς τοῦ ἔτους γινόμενην, ὀφείλει νὰ στείλῃ και 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτούμενην διαπίνην πρὸς ἐκτύπωση τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως ἡ παραγγελία του δὲν ἐκτελεῖται.

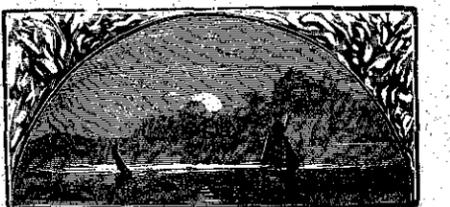
Ἐπίσης, ἂν δὲν λάβῃ κανεὶς τὸ φύλλον μᾶς ἑβδομάδος, ὀφείλει νὰ μᾶς *εἰδοποίησῃ ἀμέσως* μετὰ τὴν ἐπιστολήν του ταχυδρομικῶς και νὰ ζητήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν φύλλον, τὸ ὅποιον τότε στέλλομεν ἐκ νέου δωρεάν. Αἰτήσεις ὁμοῦ περὶ ἀναπληρώσεως φύλλων μὴ γινόμενα ἀμέσως, δὲν εἶνε δεκταί, ἂν δὲν συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου (λεπτὰ 15 κατὰ φύλλάδιον).

Κεφάλαιον ΙΒ
Η ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Τρεῖς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» — Σόλων Συρμπόπουλος, Ἀλέξανδρος Πάλλης και Ἀλέξανδρος Καθβαδίας, ἐπρότειναν νὰ γίνῃ μία ἑορτὴ, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ παρευθεοῦν οἱ ἐν Ἀθῆναις συνδρομηταί και συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως μετὰ τῶν γονέων των.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ διὰ τῆς ἑορτῆς, περὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ὠραία ἐσχεδιάζοντο, — παραστάσεις, ἀπαγγελίαι, χοροί, κτλ. — ἐπιθυμῶμενον ζωηρότατη. Ἀλλὰ δυστυχῶς, αἱ ἔθνηκαὶ περιπέτεια μᾶς ἡ νάγκασαν τότε νὰ τὴν ἀνορθώσωμεν ἐπ' ὀριστην.

Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς *Μεγάλης Κυριακῆς*, (οὕτως ὀνομάσθη ἡ ἑορτὴ ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Κυριακῶν τῆς Διαπλάσεως, οἱ ὅποιοι εἶνε και αὐτὰ μία συνάντησις τῶν συνδρομητῶν.) δὲν ἐγκατελείφθη. Καὶ θὰ ἑορτασθῇ προσεχῶς, και μάλιστα εὐρύτερον και ἐπισημότερον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς *Εικοσαετηρίδος τῆς Διαπλάσεως*, ἡ ὅποια, ἰδρυθεῖσα τῷ 1879, εἰσήλθε φέτος εἰς τὸ εικοστὸν αὐτῆς ἔτος. Ἀλλὰ περὶ τῶν ἑορτῶν τούτων θὰ γράψωμεν ἐν καιρῷ ἐκτενέστερον πρὸς ὀδηγίαν ὄλων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ἀρχιζέλιον ἐπῆγεν εἰς ἕνα ὀδοντοῖατρον και ἔβγαλε τὸ δόντι του. Τὴν ἄλλην ἡμέραν παρουσιάζεται και τῷ λέγει :

— Σὺς παρακαλῶ, γιὰτὲρ, βάλετα πάλι τὸ δόντι ἐκεῖ θεοῦ του, γιὰτὲρ ὁ πόνος δὲν ἐπέραςε!

Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

Ἡ *Ρωμηοπούλα* ζητεῖ τῆς μαμμᾶς τῆς μίαν πεντάραν διὰ μίαν πτωχήν. Τὴν ἐπομένην ζητεῖ και ἄλλην πεντάραν, διὰ τὴν ἰδιαν πτωχήν.

— Μὰ γιὰτὲρ ἐνδιαφέρεσαι τόσο γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα ; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μαμμὰ τῆς.

Και ἡ *Ρωμηοπούλα* :

— Γιὰτὲρ πωλεῖ κάστανα, μαμμὰ!

Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Κόντε Ρακανῆ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ τὸ ὁμηρικὸν φυλλάδιον ἔχει δεκαεξὶ σελίδας. Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον Σάββατον, ἔνεκα τῶν ἑορτῶν δὲν καθιερώσα νὰ ἐκδώσω φύλλον ἐγκαίρως ἐκδίδο ἴσημερον και τὰ δύο μαζί, εἰς ἐν φυλλάδιον διπλοῦν και ὠραῖον, καθευτὸ πρωτοχρονιάτικον με ἀρθου ὄλην και πολλὰ εἰκόνας.

Ἐ, πῶς σας φαίνεται τὸ πρῶτον μου αὐτὸ φυλλάδιον ; Ἡ ὄλη του ; αἱ εἰκόνας του ; ὁ χαρακτήρ του ; Δὲν σὰς τὰ εἶπα ; ... Λοιπὸν, τέτοια και καλλίτερα θὰ εἶνε τὰ φυλλάδια τοῦ 1898 και θὰ τυπώνονται ὀλα, εἰτε ἀπλᾶ εἰτε διπλᾶ, εἰς τόσο καλὸν χαρτί. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, με ὕψην, θὰ ἔχετε ἕνα λαμπρότατον τόμον με τὴν *Σφίγγα τῶν Πύλων*, με τοὺς «*Ροδινῶνας*» μετὰ τὰ ταξείδια τοῦ Γουλιέλμου, με «*Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς*» με ... με ... με ... Προσοχὴ μόνον νὰ μὴ σβίξετε και νὰ διατηρῆτε καθαρὰ τὰ φυλλάδια, ὥστε νὰ δένονται εἰς τὸ τέλος και νὰποτελοῦν ὠραῖον τόμον.

ΣΥΝΙΣΤΩ εἰς τοὺς νέους μου φίλους, ὅσοι θὰ μοῦ δώσουν τὴν εὐχρηστῆσιν τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν και εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς, νὰναγνωσουν μετὰ μὲγαλήν προσοχὴν τὸν ἀνωτέρω δημοσιεύμενον «*Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως*», και νὰ συμπληρώσουν κατὰ γράμμα με τὰς ὀδηγίας του. Ἀλλὰ και οἱ παλαιοὶ μου φίλοι δὲν πρέπει νὰ παραλείψουν τὴν ἀνάγνωσίν του, διότι ἐκτὸς τῶν νέων ὀδηγιῶν, τὰς ὁποίας θὰ μάθουν, θὰ ἐπιθυμήσουν και τὰς παλαιὰς, τὰς ὁποίας μερικοὶ πολὺ συχνὰ ἐξεγούσαν. Φέτος εὐτυχῶς εἰμῶθα περισσεύεται και ἐπομένως χρειάζεται περισσοτέρα τάξι και ἀκριβεία εἰς ὀλα.

Ὅσοι φίλοι μου δὲν εἶνε τακτικοὶ και ἀκριβεῖς, θὰ μοῦ παρέχουν μεγάλας δυσκολίας εἰς τὴν ἐργασίαν και μετὰ μὲγαλήν μου λύπην δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ τοὺς ἱκανοποιῶ, ὅπως ἐπιθυμῶ και ἐπιθυμοῦν, και θίναγκάζωμαι νὰ τοὺς ἀποκλείω ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοὺς. Τάξι λοιπὸν και ἀκριβεία, διὰ νὰποτευθῶνται και αἱ δυσκολίαι και τὰ παραπάνω.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς φίλους μου και τὰς φίλας, ποὺ εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ μ' ἐυχρησθῶν διὰ τὸ Νέον Ἔτος με τόσο ὠραίας κάρτας και με τόσο θερμὰς ἐκφράσεις. Τοὺς εὐχαριστῶ ὀλους και ὀλας, μολονότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς ἀναφέρω κατ' ὄνομα.

Ταπεινὴ Καρδία, ἰδοὺ τὸ νέον ψευδώνυμον, τὸ ὅποιον σοῦ ἐπέλεξα, διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσῃς ὅποτε θέλῃς. Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσουν τόσο πο-λυτὰ *Μικρὰ Μυστικά*, μάθε ὅτι θὰ ἐξακολουθήσω... ὅσον καιρὸν θέλεις!

Νομίζω, *Ἀφῆ Σόβος*, ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ὀδῶν ἐτυχῆς Ἐπινοῦν και ὄχι Βραβεῖου. Ὅστε δὲν δικαιούσαι νὰ λάβῃς τόμον. Εὐχομαι εἰς τοὺς προσεχῆς διαγωνισμοὺς νὰ διακρίθῃς περισσότερο, και τότε...

Τῶντι, *Κολοσσὲ τῆς Ρόδου*, πολὺ ἐνθουσιώδης μοῦ ἐφῆν ὁ νέος φίλος. Μοῦ ἤρσε πάλι εἰς τὴν φράσιν σου περὶ ποιμῆνος και κοίμην. Τοὺς μὴ ἐγγραφέντας εἰσέτι Ἑλληνοπαῖδας θεωρῶ ἰδικούς μου εἰς τὸ μέλλον, και ὅπως ὁ Χριστός, δύνανται νὰ εἶπω : «*Καὶ ὄλα πρόβαστα ἔγω, ὁ αὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐτῆς ταύτης κακείνῃ με δεῖ ἀγαγεῖν ἰδιὰ τοῦ ξεσπαθώματος*» και γεννησῆται *μικ ποιμὴν*, εἰς ποιμὴν.

Μικρὲ Ἐθελοντᾶ, ἐν ψευδώνυμον δωρεάν δι' ὄλην τὴν περίοδον τῆς συνδρομῆς, ἀφ' ὅου μετὰ

τὴν και ἂν ἀποτελήται. Τὰ εἶπαμεν τόσες φορές! Διεθῆσαα τὰς συστάσεις σου πρὸς τὸν Ἀνανίαν, *Μαθρὲ Πρίγκιψ*, ἀλλὰ σὲ βεβαίωθι εἰς ἐμῆμεν με ἀνοικτὸν στόμα... Οὐδέποτε τὸν εἶδες και οὐδέποτε ἔκαμε αὐτὰ ποῦ γράφεις. Φαίνεται ὅτι κάποιον ἄλλον ἐκ τοῦ γραφείου μου ἐπέλεξε ὡς Ἀνανίαν. Ὁ, βεβαία αὐτὸ εἶνε!

Ἐννοεῖται, *Ποητὴρ Πνεῦμα*, ὅτι ὁ δίδων εἶνε εὐτυχέστερος τοῦ λαμβάνοντος, και χαίρω πολὺ διότι τὸ ἀνεγνώρισες διὰ τῆς καλῆς σου ἐκείνης πράξεως. Ἐθε νὰ σου ὠμοῖαζαν ὀλα τὰ ποιητὰ πνεύματα!

Και ποῦ τὸ ἤξευρες, *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά* ; πιθάνον ἡ κοῦλα σου νὰ ἦτο ἡ καλὴν ἑτέρα. Μήπως εἶδες τὰς ἄλλας ; Ἄν ἔκαμαν τὴν ἰδιαν σκέψιν ὀλας, τί θὰ ἐγένετο, παρακλῶ, — Δι' ὀροθεμίαι λήγουσιν τὴν ἐσπέραν τῆς προῶδιορισμένης ἡμέρας, ὥστε ἦσο ἐμπρόδευτος.

Εἶμαι βεβαία, *Ἐθνικὲ Ἰγμε*, διὰ τὰ ἔρετινα μυθιστορήματα μοῦ θὰ σου ἀρέσουν ἀκόμη περισσότερο.

Τὸ ποῦλάκι μου, *Ἑλληνικὴ Σημαία*, μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπαίξεις πολὺ ὠραία πιάνο εἰς τὴν ἔσπερῖθα τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας. Ὅθ εἶνε ἀλήθεια, διότι και ἡ *Μολαῖδη* μοῦ γράφει ὅτι εὐχαριστῆται πολὺ.

Εἰμπορεῖς κάλλιστα, *Δαίδαλε*, νὰ μὴν ἀταλλάξῃς *Μικρὰ Μυστικά*, ἀφ' οὔ σὲ προμύθουν τόσο πολὺ αἱ ἐρωτήσεις περὶ ποιητῶν, συγγραφεῶν και ζωγράφων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνωρίζεις ἀκόμη. Οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν πρότεροντα, ὅτι δὲν δεχέσαι τὴν πρότασιν.

Και μὴ ἀπορία τοῦ *Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ* : Πῶς, λέγει, ἐν φῆ εἰς τὸ τελευταῖον μου φυλλάδιον γίνονται πέντε (αρ. 5) γάμοι, (Ἐκτορος και Ἐρριέτας Ἀδά, Ἰωάννου, Πέτρου και Στεφάνου Μαντζουράνα) πῶς δὲν ἔστειλα εἰς καθένα μου συνδρομητὴν ἀπὸ πέντε σακουλᾶκια κουφέτα ; ; — Τὸ εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἀθήνας τόσα πολλὰ κουφέτα, και ἠναγκάσθη νὰ παραστήσω τῆς ἰδέας. Συγγνώμη!

Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, *Ἀγγελῆς Καρδία*, ἡ ἀποκαρτεῖστίστης. Με παρηγγεῖ μόνον ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ με ἀναγνωσκῆς και νὰ με ἀγαπᾷς πάντοτε. Δὲν εὐρίσκω λέξεις νὰ σε εὐχαριστήσω διὰ τὰς τόσο θερμὰς ἐκφράσεις.

Εἰς τὰς ἐπὶ ἀεὶ ἐρωτήσεις, *Ἀστροποταμίτη*, δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ σου ἀπαντήσω, διότι δὲν γνωρίζω προσωπικῶς τὸν *Νικηφόρον Βροντίου* σοῦ λέγω μόνον ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖνος ὁν ὑποθέσεις. Σοῦ εἶπα νὰ ζητήσῃς τὸν κ. Παπαδόπουλον, ὄχι διὰ νὰ σοῦ εἶπῃ ἂν ἔγῃς δικαίον ἢ ἄδικον, ἀλλὰ διὰ νὰ σοῦ ὑποδείξῃ ἄπλως τὰ ἐπὶ τοῦ χειρῶν γράφου σου σημειωμένα λάθη. Εὐχαριστῶς θάναγνώσω τὴν Ἐπιστολήν σου, ἀφ' οὔ μάλιστα μ' ἐνδιαφέρῃ τόσο.

Ὅθ λάβω ὑπ' ὄψη μου ὅσα μοῦ γράφεις, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, και δὲν θὰ σε ἀδικήσω. Τὸ ζινερόν σου λοιπὸν εἶνε νὰ γίνῃς συνεργάτρια μου ; Καὶ σε προτρέπει και ἡ μαμμὰ σου, φέρουσα τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Χατζιδάκη, ὁ ὅποιος ἦτο παλαιὸς μου φίλος ; Ὁ, πόσον θα χαρῶ κ' ἔγω ἂν πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ ὠραῖον ζινερόν !

Εἰς τὴν πρῶτην ἐρωτήσιν σου, *Ἀγαθὲ*, ἀπαντῶ ὄχι : εἰς δὲ τὴν δευτέραν σοῦ ἀπαντῶ : τ' ἀποτέλεσματα τοῦ 53 Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶν μετὰ δύο μῆνας, τὸ πολὺ. Ρωμαντικώτατον τὸ ἐπέσιδιον τῆς εὐρεθείας ἐπιστολῆς ἐνόμισα ὅτι διαβάσω μυθιστόρημα!

Βουθρὰ Καμέλια, ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον και εἶνε, βλέπεις, ἐκ τῶν προτιμωμένων. Καὶ ὁ συνεργάτης μου κ. Πολέμης ἔχρη, γνωρίζας μίαν συνδρομητρίαν τῆς Διαπλάσεως.

Σιγὰ-σιγὰ, *Ἀτταχίς*, θὰ γίνονται και αἱ βελτιστοί, τὰς ὁποίας ὀνειρεύεσαι. Ὅστε εἰμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἡσυχῇ, ἀφ' οὔ μάλιστα τὸ ὠρολόγιον, ἐν ὅ μοῦ γράφεις, κτυπᾷ 1 1/2 μετὰ

τὸ μεσονύκτιον. Καλὴ νύκτα ! — Ἀφ' οὔ ἐξυπνήσῃς, γράψε μοῦ διατὶ ἀγρυπνεῖς τόσο πολὺ; Αὐτὸ βλέπεις εἰς τὴν ὕψην, ἀγαπητῆ μου. Ἄ, ἐπέλασα : Γρίφος εἰκονογραφημένους δὲν δημοσιεύω.

Νὰ σε ἰδῶ, λοιπὸν, *Τοξότης Ἀρτεμῖς* ! Βάλε ὄλον σου τὸν οἰστρόν. Μὴ λησμονῆς ὄμως ὅτι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου δεχόμενα ποιήματα εἰς τὴν «*Βασίλοπῆταν*» διὰ τὸν Διαγωνισμὸν.

Περιμένε ὀλίγον ἀκόμη, *Ἀνδρῆτε Ἀργοναῖτα*, διότι θὰ σοῦ στείλω και ὄσα τετράδια ἤλθαν, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς δηλώσεως. Πρέπει νὰ τα δεχθῆς και αὐτὰ. Λοιπὸν, πῶς σοῦ ἐράνησαν αἱ καινοτομίαι ;

Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου γράφῃς, *Ἀφροσμένον Κῶμα* ! Ἐλα λοιπὸν, τώρα ποῦ ἔχεις καιρὸν κάμε τὸν Διαγωνισμὸν και πρὸ πάντων γράψε μοῦ.

Σὲ κατέταξα, *Γραβιῦ*, καθὼς και τὸν *Μ. Ἐθελοντῆ*, εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, διότι ἔχαστε λησμονήσῃ νὰ σημειώσετε εἰς τὰς λύσεις τὴν ἡλικίαν σας. Ποῦ νὰ ἤξεύρω ὅτι εἶθε δεκατριῶν ἔτων ! Δι' αὐτὸ και ἐγὼ ἐπενόησα τὸν «*Λόγρον τῶν Ἀσέων*» διὰ νὰ λείπουν εἰς τὸ ἔξης αὐτὰ τὰ λάθη. Λάβε τὰς ἀγγελίας και ἐνέργησε : ἔχεις καιρὸν.

Πῶ, πῶ, *Ἀλεξικέρανον*, ἐτρέμαξα με τὴν περιγραφὴν τοῦ «*Σαμφῶν*» τοῦ γιαντοσωμοῦ και γενναίου γάτου σου, ὁ ὅποιος ἐπιτίθει ἀκόμη και κατὰ τῶν σκύλων ! Ἀφ' οὔ ὄμως εἶνε ἀγαθός, καθὼς μοῦ γράφεις, και ἱπποτικός, ὑπερασπίζων τοὺς ἀδυνάτους, δὲν εἰδίπασα νὰ διαβάσω τὰς πρὸς τὴν Πίσσαν μου προσησεις σου.

Λοιπὸν, *Ἀσημένιον Κῶμα*, θὰ ἐπιρωτήθῃς τῆς παραχωρήσεως και θὰ μου γράψῃς τακτικᾶ, και θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὀλα ; Νὰ σε ἰδῶ!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

